

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΙΒ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 137

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ 1916



ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ."



ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ



ΛΟΚΑΗΡΟΣ ο Μάρτιος εξέπνευσ χωρίς να σημειώσουν ένα βήμα προόδου αι στρατιαι του Κάιζερ...

Φαίνεται ότι πολύ μετεβλήθησαν οι καιροί. Άλλοτε διά μίαν σύνταξιν δεκαεπτάδραχμον, την οποίαν παρανόμως...



Η 25 ΜΑΡΤΙΟΥ. — Αειμόνητος και άνοσητος ο Στρατηγός, παραλλήλως με τὰ Ύψηλά Αίτου καθήκοντα, παρακολουθεί και ένδοξα...

λας μάζας επί της πολιτικής καταστάσεως. Και επειδή ο στρατιωτικός νόμος δεν ήτο δυνατόν να εφαρμοσθή...

Αι καταλήψεις συνεχίζονται. Τόν μήνα αυτόν είχαμε ταυτοχρόνως δύο καταλήψεις Έλληνικών λιμένων, του Άργοστολίου και του λιμένος της Σούδας...

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΜΑΣ. — Δώδεκα όλόκληρα χρόνια μαζί με τους συνδρομητάς μας, τους άρχαίους, τους πονετικούς, που με την ένισχύσιν των εκάσμεν...

δυνάμει με την αυτήν συνδρομήν των 20 και 22 δρ. να την εκδίδωμεν κατά δεκαεπτήμερον, δεν κατορθώσαμεν τούτου. Σήμερον όμως ευδοκίμησε εις την ευχάριστον θέσιν να αναγγείλωμεν εις τους καλούς συνδρομητάς μας...



Τι κατάσταση! Το κόμμα των Φιλελευθέρων όργάνωσε δημοσίως διαλέξεις, κατά τας οποίας οι έπιφανείς του θα ώμίλουν προς τας μεγά-



ΑΝ ΕΓΕΝΝΗΘΗΤΕ * * * * ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟΝ

Εξακολουθούμεν και διά τόν μήνα αυτόν τας άποκαλύψεις μας εκ του άρχαίου βιβλίου γεννηθείσας και τους γεννηθέντας κατά τόν μήνα αυτόν εννε: « κάλλιο με τὸ μέλι παρά με τὸ μαγιάρι »...

Αι γυναίκες που γεννώνται τόν Μάρτιον εινε γενικώς πολύ έξυπνες. Όκνηραι μὲν κατά τὸ σῶμα, όχι όμως και κατά τὸ πνεῦμα. Καλλιεργημένοι πνευματικῶς, έχουν τάσεις να εγκαταλείπουνται ολοκληρωτικῶς εις τας όνειροπολήσεις...



Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ. — Έφ'ερτος ή Έθνική Έορτή επανηγυρισθη με έξαιρετικὴν λαμπρότητα και μεγαλοπρέπειαν. Οι Βασιλείς μετά της άκοιλουσίας των, μεταβάντες εις τόν Μητροπολιτικόν ναόν...

επιτυγχάνεται πρό πάντων εάν οι γονεῖς των και οι άλλοι που τά περιστοιχίζουν λογικίζονται μαζί των, χωρίς να δείχνουν όμως και πολλήν τρυφερότητα.

* ΤΙ ΕΔΑΝΕΙΖΟΜΕΘΑ *

Έξακολουθούμεν παραθέτοντες φράσεις και λέξεις ξένας, τών οποίων και σήμερον ακόμη κάνουν χρήση πολύ: Bonum vinum laetificat cor hominis = Καλός οίνος εύφραίνει καρδιαν άνθρώπου...





ΠΩΣ ΖΥΓΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Αι μέχρι τούδε διεξαχθείσαι έρευναι απέδειξαν ότι δεν εινε δυνατόν να μελετηθῆ κανείς επισταμένως τὸ μέγα πρόβλημα τοῦ Πνευματισμοῦ, χωρίς τὴν βοήθειαν μερικῶν διδαγμάτων τῆς πείρας ἐπὶ τῆς φυσιολογικῆς ὑπόστασεως τῶν μέντιουμ. Ἄνευ τῶν διδαγμάτων αὐτῶν εινε ἀδύνατος σχεδὸν ἡ ἀποφυγὴ κριτικῶν σφαλμάτων, ἐνῶ ἀρ' ἔτερον μὲ τὴν βοήθειάν των ἐπετεύχθησαν ἕως τώρα πλείστα λύσεις μεγάλων επιστημονικῶν προβλημάτων.

Ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα φυσικὴ μελέτη, εινε ἡ μελέτη τοῦ βάρους τῶν μέντιουμ καὶ τῶν λεγομένων τρόπων Cook, κάθε φοράν ποῦ ὑπνωτίζετο ἔχανε τὸ ἦμισυ τοῦ ὀλικοῦ βάρους αὐτῆς, εἰθὺς μόλις ἐσημειοῦτο ἡ ἐμφάνισις τοῦ φαντάσματος καὶ τὸ ἐπανακτοῦσε πάλιν εὐθὺς ὡς τὸ φάντασμα ἐσοπευδε νὰ ἐξαφανισθῆ. Τὸ γεγονός αὐτό, ἐπεβεβαιωθὲν καὶ ἀλλαγθὲν προηγουμένως, ἀποδεικνύει ότι τὰ φαντάσματα δημιουργοῦνται εἰς βάρος τοῦ σώματος τῶν μέντιουμ καὶ ότι λαμβάνουν μορφήν καὶ ὑπόστασιν ἀνθρωπίνην, ἡ ὁποία ἀραιεῖται ἀπὸ τὸ μέντιουμ.

Εἰς μίαν συνεδρίαν μὲ τὴν περιώνυμον μίς Φαίρλανδ, τὸ μέντιουμ ἐποποθετήθη κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ κατορθωθῆται ἀστραπιαίως ἡ σημεῖωσις ἐπὶ πλακῶς τῆς αὐξομειοτικῆς κινήσεως τοῦ βάρους του. Εἰς διάστημα ὀλίγων λεπτῶν, ἡ πλάξ ἐσημείωσε συνεχῆ μείωσιν τοῦ βάρους τοῦ μέντιουμ, καὶ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς τῆς ἐμφανίσεως τοῦ φαντάσματος ἐσημείωσεν ἀπώλειαν 60 λιτρῶν ἐκ τοῦ ὀλικοῦ βάρους τοῦ σώματος τοῦ μέντιουμ, δηλαδὴ περίπου τοῦ ἡμίσεως τοῦ πραγματικοῦ του βάρους. Ὅταν τὸ φάντασμα διελύθη, τὸ βάρος τοῦ σώματος τοῦ μέντιουμ ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ αὐξάνη, καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως δὲν τὸ ἔλειπαν παρά μόνον 3—4 λίτραι ἀπὸ τὸ ὅλον βάρου του.

Ὁ Μαρσέλλι ἐσημείωσεν ότι εἰς τὴν Εὐσασίαν — ἓνα περιώνυμον μέντιουμ — ἀμέσως μετὰ τὴν ὑπνώτισιν ἐλάττωσιν τοῦ βάρους τῆς κατὰ δύο κοιλιά.

Εἰς τὸ Μιλάνον κατὰ τὸ 1892, ἡ Εὐσασία ζυγισθεῖσα ἐπανειλημμένως εἰς διάστημα ὀλίγων λεπτῶν, εὐρέθη ἡλαττωμένη ἐκ τοῦ συνηθισμένου βάρους τοῦ σώματος τῆς κατὰ 10 κοιλιά.

Ἐξήτησαν τὸ ἀντίθετον φαινόμενον καὶ ἡ ζυγαριὰ ἀνήλθεν εἰς 72 κοιλιά.

Ὁ Δ' Ἀρσονβάλ εἰς τὸ Παρίσι, ἐμέτρησε ἀπὸ δευτερολέπτου εἰς δευτερόλεπτον τὴν μεταλλαγὴν τοῦ βάρους τῆς Εὐσασίας ὑπνωτισμένης καὶ παρετήρησεν ότι, τὰς πρώτας στιγμὰς καθ' ἃς τὰ χέρια εὐρίσκοντο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, τὸ βάρου τοῦ μέντιουμ ἠῤῥεαν μὲ ὄλο τὸ βάρου τῆς τραπέζης.

Εἰς ἄλλα πειράματα, ἀντὶ τῶν μέντιουμ ἐξήγησαν τὸ φαντάσματα. Καὶ παρετήρησαν ότι εἰς μίαν συνεδρίαν μὲ τὴν μίς Wood, τὸ βάρου ἐλαττούμενον ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν του ἐποίκιλεν ἀπὸ 34 ἕως 176 λίτρας. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἀριθμὸς ἀποτελοῦσε τὸ σύνθετος βάρου του.

Τὸ γεγονός αὐτὸ συμφωνεῖ μὲ τὴν ἐξαφάνισιν τμημάτων, ἡ ὀλοκλήρου τοῦ σώματος τῆς Δ'ος Ἐσπεράνς, καθ' ὃν χρόνον εὐρίσκειτο ὑπνωτισμένη καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ φαντάσματος. Ἐπίσης συμφωνεῖ καὶ μὲ ἓνα ἄλλο παρόμοιον γεγονός, τὴν ἐξαφάνισιν τῆς Δ'ος ντὸ Μάρτ εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ πνεύματος τοῦ Beni Boà (Ruhet).

Ἀλλὰ ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, καὶ ἄλλα ἀποτελέσματα λίαν ἐνδιαφέροντα ἐπετεύχθησαν διὰ τῆς μελέτης τοῦ ζητήματος τῆς αὐξήσεως τοῦ βάρους σωμάτων ὑποστάτων τὴν ἐπίδρασιν τῶν μέντιουμ. Ὁ Κροokes παρατηρεῖ ότι τὸ βάρου ἐνὸς σώματος, τὸ ὁποῖον ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πνεύματος, ἀνέρχεται ἀπὸ 8 λίτρας εἰς 36 καὶ κάποτε καὶ εἰς 48 διὰ νὰ κατέλθῃ μετ' ὀλίγων εἰς 46 καὶ κάποτε ἀπὸ 23 ἐφθασε τὰς 43 λίτρας διὰ νὰ κατέλθῃ καὶ πάλιν εἰς τὰς 27.

Διὰ νὰ μελετηθῆ τὰς μεταβολὰς αὐτὰς τοῦ βάρους τῶν σωμάτων διατελοῦντων

ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν μέντιουμ, ὁ Κροokes καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ D' Hare, κατεσκευάσαν ἐιδικὰ μηχανήματα, καὶ ἐπέτυχον λίαν ἐνδιαφέροντα ἀποτελέσματα.

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πετροῦπόλεως Bechteren κατεσκευάσεν ἐπίσης μηχανήμα. Ὁ Μορσέλλι παρετήρησε κατὰ τὸ τέλος μιᾶς συνεδριάσεως, ότι εἶχεν ἐπέλθῃ μείωσις τοῦ βάρους 6 κοιλῶν, ἐκ τοῦ δεξιῦ τμήματος τοῦ σώματος καὶ 14 ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ἐπὶ 8 ἐκ τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν συνεδρίαν. Ὁ αὐτὸς ἐπίσης παρετήρησεν ότι ἡ Εὐσασία, τὸ μέντιουμ του, ὑπνωτισμένη εἶχε γινῆ δεξιόχειρ, ἀπὸ ἀριστερόχειρ ποῦ ἦτο καὶ ότι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς κατέστη ἀριστερόχειρ.

Ὁ Λομπρόζο εἰς ἓνα πνευματιστικὸν βιβλίον του ἀναφέρει ότι, τὸ περίφημον μέντιουμ Εὐσασία ἀσθενοῦν ἐκ διαβήτου καὶ ἐξητλημένον ἀπὸ τὰς συνεχεῖς καὶ κοπιῶδεις συνεδριάσεις, ἐξῆγει μόλις 15—20 κοιλιά. Ἐν τούτοις κατώρθωσεν κάποτε εἰς μίαν συνεδρίαν νὰ ἀναπτύξῃ τσοσάτην δύναμιν, ἱκανὴν νὰ σπᾶσῃ ἓνα τραπέζι.

Ἀλλὰ τὰ πλέον σημαντικὰ ἀποτελέσματα ποῦ ἐπετεύχθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, διὰ τῆς μελέτης τῶν μεδιανικῶν φαινομένων εινε αἱ μέθοδοι τῆς γραφικῆς ἀποτυπώσεως, τῆς ὁποίας ἡ σημασία εινε πολὺ μεγάλη.

Μέσα εἰς ἓνα μεδιανικὸν καμπινέ, ἐποποθετήσαν ἓνα καρδιογράφον Marey, συγκοινωνοῦντα δι' ἐνὸς σωλήνος διασχίζοντος τὸ παρατέτασμα τοῦ καμπινέ, μὲ μίαν γραφίδα τοποθετημένην ὑπεράνω ἐνὸς κυλίνδρου μαυρισμένου μὲ καπνίαν. Παρακαλεῖται κάποιον τὸ πνεῦμα νὰ πατήσῃ τὸ κομπὶ τοῦ καρδιογράφου. Μετ' ὀλίγα λεπτά ἀκούεται εὐκρινῶς ὁ ἦχος τῆς πέννας νὰ τρέχῃ ἐπὶ τοῦ κυλίνδρου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπιτυγχάνομεν δύο σειρὰς καμπυλῶν, αἱ ὁποῖαι καταδεικνύουν μείωσιν τῆς κούρασιν καὶ διαφέρουν ἀπὸ τὰς συνηθεῖς καμπύλας, λόγω τῆς ἀνισότητος καὶ τοῦ κακοσχηματισμοῦ των.

Ὁ Bottazzi μετὰ τῶν ἄλλων πειραμάτων τὰ ὁποῖα ἔκαμε μὲ τὴν Εὐσασίαν, ἔθεσε μέσα εἰς τὸ καμπινέ ἓνα τύμπανον δέκτην συστήματος Marey, καὶ τῆ βοήθειᾳ ἐνὸς σωλήνος ἀπὸ καουτσούκ τοῦ ἔθεσεν εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ ἓνα μανομέτρ, τοποθετημένον εἰς ἓνα γειτονικὸν δωμάτιον. Παρακλήθη καὶ πάλιν τὸ πνεῦμα νὰ πιῇ ἓνα κομπὶ. Δύο σειρὰι γραμμαὶ ἀσπραι ἐμφανίζονται ἀνεργόμεναι καὶ καταρχόμεναι εἰς ὑψηλὰ δυσανήλογα. Αἱ ὑψηλότεραι ἀναποκρίνονται φυσικαὶ πρὸς τὰς δυνατοτέρας πιέσεις.

Οἱ Herlitzker ὁ Foà καὶ ὁ Agazzotti εἰς δύο συνεδριάσεις εἰς τὸ Τουρίνον μαζὶ μὲ τὴν Εὐσασίαν, ἐπέτυχον ἐπίσης λίαν ἐνδιαφέροντα ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων ἰδοῦ μία περιλήψιν :

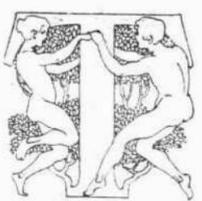
«Ὁ κινήτος κυλίνδρος ἦτο ἐκτὸς τοῦ καμπινέ, φωτισμένος πλουσίως σκεπασμένος μὲ βουὰ καὶ μακρὰ ἀπὸ τὴν Εὐσασίαν, τὴν ὁποίαν παρηκολούθουν καὶ εἰς τὰς λεπτομερεστέραις κινήσεις τῆς οἱ τρεῖς ἄνθρωποι. Ἐξάρνα ἐγένετο ἀντιληπτὸν κατὰ χαρακτηριστικῶν. Ἦτο ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ κανεὶς ἐπέμβασιν ἐνὸς ἀπὸ ἡμᾶς, διότι ὑπῆρχον πλείστοι ἐπεφορτισμένοι εἰδικῶς μὲ τὴν ἐντολήν νὰ μᾶς ἐπιβλέπουν.

Ἐνα τραπέζι ἀσπραι κατακομματιασθηκε χωρὶς νὰ ἐνεργήσῃ τὸ παραπάν το μέντιουμ, ἐνόπιόν μας καὶ χωρὶς κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς τὸ ἐγγίσαι. Ἐπαναλαμβάνομεν ότι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐνεργήσῃ τὸ μέντιουμ, διότι ὄλα του τὰ μέλη ἐπεβλέποντο καὶ ἐφυλάσσοντο. Ἐν τούτοις ἡ ἀναγκαῖουσα προσπάθεια διὰ τὸ σπᾶσιμο τοῦ τραπέζιου ἀπαιτοῦσε λογικῶς κινήσεις βιαίας, αἱ ὁποῖαι ἦτο ἀδύνατον νὰ προσέρχονται ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μέντιουμ. Μία φωτογραφικὴ πλάκα χωμένη κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, πέρασεν ἀπόμοιως εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς, ἐνῶ οἱ παριστάμενοι καὶ τὸ μέντιουμ αὐτὸ ἀκόμη, ἦσαν ἀπομακρυσμένα ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὁρατὸν κάλλιστα ἀπὸ ὄλα τὰ σημεῖα.

Μία πλάκα φωτογραφικῆ, τυλιγμένη σ' ἓνα κομπάτι μαῦρο χαρτὶ καὶ τοποθετημένη ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλήν τῆς Εὐσασίας. Ἐγινε ἡ ἐμφάνισις τῆς πλάκας καὶ ἐφάνησαν 4 δάκτυλα μόνον. Ὁρισμένως αὐτὸ ἦτο φαινόμενον ραδιενεργείας.»



ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΠΙΔΡΟΜΗΝ. — Εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιδρομὴν τῶν Γερμανικῶν ἀεροπλάνων κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης, οἱ σύμμαχοι ἐπέτυχον νὰ φέρουν ἐν ἐξ' ἑαυτῶν, συστήματος «Τάουμπς». Τὸ καταρραφθὲν ἀεροπλάνον ἐξετέθη εἰς κοινήν θάλασσαν, μεθ' ὃ ἐπεδωροῦθη ἀπὸ τῶν Γάλλων καὶ χρησιμοποιεῖται ἤδη ὑπ' αὐτῶν.



Α ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

2 Μαρτίου. — Εἰς τὴν Κων/πολιν ἀνεκαλύφθη συνωμοσία στρεφόμενη ἐναντίον τῶν Νεοτούρκων καὶ ἀποσκοποῦσα τὴν ἀνατροπὴν αὐτῶν ἐκ τῆς ἐξουσίας.

5 Μαρτίου. — Γερμανικὸν Ζέπελιν ὑπτάμενον ἀνωθεν τῆς Θεσσαλονίκης ἐβομβάρδισε τὴν πόλιν καὶ τὰς κατασκευὰς τῶν συμμάχων παρὰ τὸ Λεμπέτι καὶ τὰ Λουτρά τοῦ Σέδες. Θύματα ὑπῆρξαν ἄρκετά. Οἱ σύμμαχοι ἐνεργούντες νησιῶν ἐπὶ τῆς «Ἀλβανίας» τῆς Πανελληνίου κατέσχον σάκκους τοῦ Ἑλληνικοῦ ταχυδρομίου.

10 Μαρτίου. — Γαλλικὸν ἀεροπλάνον κατεβύθησε μίαν Ἑλληνικὴν βενζινακτον ἐντὸς τοῦ λιμένος τῆς Μυτιλήνης. Οἱ ἐπιβαίνοντες αὐτῆς εὐφρόντες εἰς τὴν θάλασσαν ἐσώθησαν.

14 Μαρτίου. Νέα ἐναερίος ἐπιδρομὴ τῶν Γερμανῶν ἐναντίον τῆς Θεσσαλονίκης. Στολιόκος ἐκ 10 γερμανικῶν ἀεροπλάνων ἐμφανισθεῖς τὴν πρωίαν ὑπεράνω τῆς πόλεως ἐβομβάρδισε αὐτήν. Ὑπάρχουν περὶ τὰ 20 θύματα νεκροὶ καὶ τραυματῆαι ἐκ τῶν πολιτῶν, μετὰ δὲ αὐτῶν καὶ δύο στρατιῶται. Αἱ προσέχθησιν ἐκ τοῦ βομβαρδισμοῦ ζημίαι εἰς τὸ Γαλλικὸν στρατόπεδον εινε σημαντικαὶ αἰ δὲ εἰς τὴν πόλιν ἀνυπολόγιστοι.

Οἱ ἐνταῦθα προσεβυταὶ τῶν Δυνάμεων τῆς Ἀντὸν ἐπισκεφθέντες τὸν πρωθυπουργὸν κ. Σκουλοῦδην ἐξήτησαν παρ' αὐτοῦ ἐξηγήσεις διὰ τὰς δηλώσεις του ἐν τῇ Βουλῇ ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς κατοχῆς τῆς βορείου Ἡπείρου. Ὁ κ. Σκουλοῦδης παρήσχε τὰς σχετικὰς καθησυχαστικὰς διαβεβαιώσεις.

16 Μαρτίου. — Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπήρθησεν διαμαρτυρίαν πρὸς τὰς Κυβερνήσεις τῶν Δυνάμεων τῆς Ἀντὸν διὰ τὰς συλλήψεις Ἑλλήνων καὶ ξένων ὑπηκόων ἐπὶ Ἑλληνικῶν ἐδάφους.

20 Μαρτίου. — Καὶ ἄλλη ἐπιδρομὴ Ζέπελιν κατὰ τοῦ Λονδίνου. Αἱ προσέχθησιν ζημίαι ἐκ τοῦ βομβαρδισμοῦ δὲν εινε σημαντικαὶ. Οἱ Ἄγγλοι διὰ τῶν εἰδικῶν πυροβόλων των κατώρθωσαν νὰ καταρτίσουν ἐν Ζέπελιν ἐκ τῶν ἐπιδρομητῶν, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ταμείου.

Βούλγαροι κομιτατζῆδες εἰσελθόντες εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος ἐφόνευσαν τρεῖς Ἑλληνας χωρικοὺς.

27 Μαρτίου. — Οἱ ἐνταῦθα προσεβυταὶ τῶν Δυνάμεων τῆς Ἀντὸν ἐπισκεφθέντες τὸν πρωθυπουργὸν κ. Σκουλοῦδην ἐδήλωσαν εἰς αὐτὸν ότι οἱ Σύμμαχοι ἐπιγόμενοι νὰ μεταφέρουν ἐκ Κερκυρας τὸν Σερβικὸν Στρατὸν καὶ φοβούμενοι τὰ Γερμανικὰ ὑποβόηια ἐν τῇ Μεσογείῳ ἀπέφασαν νὰ προδοῦν εἰς τὴν κατάληψιν ἐπικαίρων Ἑλληνικῶν λιμένων καὶ ὁρμον ὅπως χρησιμοποιήσουν αὐτοὺς κατὰ τῶν ὑποβρυχίων.

28 Μαρτίου. — Ἐνεργούντες τὸ ἀνωτέρω σχέδιόν των οἱ σύμμαχοι ἀπεβίβασαν σήμερον στρατὸν εἰς τὸ Ἀργοστόλιον καὶ ἀπέκλεισαν τὸν λιμένα διὰ τορπιλλῶν καὶ συρματοπλεγμάτων.

Ἀγγλικά καὶ Γαλλικά ἀγρήματα ἀποβιβάσθηνα εἰς Σούδαν, κατέλαβον τὸν λιμένα καὶ ἀπέφραξαν αὐτὸν διὰ συρματοπλεγμάτων.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΟΥΝΕ ΣΟΥΛΥ

Ὀλίγους μῆνας πρὸ τοῦ πολέμου ὁ ἐνδοξὸς Γάλλος τραγωδὸς ἀπεφάσισε νὰ δημοσιεύσῃ τὰ ἀπομνημονεῦματά του. Τὰ ἐπακολούθησαντα σοβαρὰ γεγονότα ἐμπόδιον τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν μέχρι σήμερον. Ἦδη μὲ τὸν πρὸ τινος ἐπισυμβάντα εἰς τὸ Παρίσι θάνατον τοῦ μεγάλου τραγωδοῦ, τὰ ἀπομνημονεῦματα ἐδημοσιεύθησαν εἰς δύο ἐκ τῶν μεγαλειτέρων Παρισίων περιοδικῶν καὶ ἐπροξένησαν ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸ Παρισιανὸν κοινόν, τὸ ὁποῖον ἐπανειλημμένως εἶχε χειροκροτήσῃ τὸν ἐκλιπόντα μύστην τῆς τέχνης.

Κατὰ πρώτον — λέγει εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ἀπομνημονεῦματων του ὁ Μουνέ Σουλύ — πρέπει νὰ εὐχαριστήσω ἐκείνους ποῦ μὲ τὴν ἐπιμονὴν των μὲ ἠνάγκασαν νὰ ἀρίστω τὴν φυσικὴν καὶ μακροετῆ νοηλείαν μου καὶ νὰ συλλέξω μὲ ὀλίγην δόσιν τάξεως καὶ μεθόδου τὰ ἀπομνημονεῦματά μου. Διότι, πρέπει νὰ δηλώσω ότι ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἔλειπε πάντοτε ἦτο ἡ μέθοδος. Ἡ ὄνειρωδης ἐκστασις ἦτο γὰρ μὲνα ἡ καλλιτέρα μου σύντροφος ἀπὸ πολλοῦ. Καὶ ἂν τίποτε δὲν μοῦ ἐφαινετο τόσο ἀγαπητὸ, τόσο θαυμάσιον, τόσο γόνιμον ἀπὸ τὴν μεθοδο καὶ τὴν τάξιν, ὡς θαυμασμός μου δι' ὄλα αὐτὰ ἦτο ἀπλῶς καὶ μόνον πλατωνικός.

Τὰ ἀρτερογονεῖα μίᾳς φαντασίας ὑπερβολικᾶ δραστηρίου, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ βίου μου, ἐσάρωναν τὰς ὥραιας ταξιομημῆνας ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας ἐλάμβανα. Τὸ γοῦστο μου νὰ ὄνειροπολῶ ὑπῆρχε τόσο ζωηρὸ, ὥστε πολλάκις μοῦ συνέβη νὰ ἀφομοιωθῶ καὶ ἐγὼ μῆσα εἰς τὸ περιβάλλον, τὸ αὐλόν, ποῦ ἐδημιούργησεν ἡ φαντασία μου καὶ νὰ μοῦ φαίνεται ότι ὄρισμένως εὐρίσκομαι μέσα εἰς πρόσωπα καὶ πράγματα πραγματικά.



ἐαυτὸν μου, ότι ἐκεῖνο τὸ μικρὸ θαμνοῦλι ἦτο Ἰμαλάια θῆνος γὰρ ἓνα μερμηγκί. Κάθε φυλλαράκι ἦτο καὶ ἀπὸ ἓνα πελώριον δένδρον. Καὶ ἓνα μπουμπουκάκι θὰ εἶχεν ἀναλογία γὰρ τὸ μερμηγκάκι αὐτὸ ὄση ἀναλογία θὰ εἶχε στὸ ἀνθρώπινο σώμα μου ἡ ἐκκλησία τῆς Νότερ Ντάμ, αἰωρομένη ἐπάνω εἰς τρεῖς Πύργους τοῦ «Ἐἰφελ». Καὶ τὴν στιγμὴν ποῦ τὸ μερμηγκί ἐφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ θαμίμου, ποῦ ἔγερνε ὀθούμενον ἀπὸ τὸν ἀνεμο δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐφαντάσθηκα ότι εὐρισκόμενος καὶ ἐγὼ, μερμηγκάκι, ἐκεῖ ἐπάνω, κινδύνευα νὰ πᾶσω ἄπλωσα καὶ χέρια μου καὶ στηρίχθηκα στῆ γῆ! Τὸ ἀνέκδοτον αὐτὸ δὲν εἶχε ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ ἀποδείξῃ πόσον ἦμιον φαντασιοκόπος ἀπὸ παιδί ἀκόμη καὶ πόσον προχωρούσης τῆς ἡλικίας μου, ἀνεπτύχθη μέσα μου τὸ ἐνστικτον τοῦ ὄνειροπολήματος μὲ ὄλας τὰς ἀκολουθοῦσας συνεπειὰς του.

Ἐτσι, ἂν δὲν μ' ἐβίαζαν νὰ κατατάξω καὶ νὰ ταξιθετήσω τὰ ἀπομνημονεῦματά μου θὰ ἐξακολούθοῦσα νὰ ἀναγεύομαι τὰ ἀπομνημονεῦματά μου θαυπευόμενος πάντοτε ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν ἡ μίᾳς σιγητῆς τῆς παιδικῆς μου ζωῆς, ὅπως αὐτὴ ποῦ ἀνέφερα, ἡ μίᾳς χαρᾶς τῆς καλλιτεχνικῆς μου ζωῆς, ἡ ὄνειροπολῶν ἓνα ἔργον, τὸ ὁποῖον σχεδίαζα πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια.

Μοῦ μένει νὰ προσθέσω ἀκόμη ότι ἕως τώρα μ' ἔχει πιάσει μιά ἀκατάσχετος φλυαρία νὰ ὀμιλῶ γὰρ τὸν βίον μου καὶ τὰ ἐπεισοδία του, ἐνῶ



ΑΙ ΖΗΜΙΑΙ ΤΩΝ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ. — Αἱ ζημίαι, τὰς ὁποίας ὑπέστη ἡ πόλις τῆς Θεσσαλονίκης ἐκ τοῦ τελευταίου βομβαρδισμοῦ τῶν Γερμανῶν, εἶναι ἀνυπολόγιστοι. Σειραὶ οἰκίων τῶν διαφόρων συνοικιῶν καταστράφησαν τελείως.

θὰ ἔπρεπε ν' ἀρεθῶ εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ποῦ θὰ μίλοῦσα γὰρ τὴν καλλιτεχνικὴν μου ζωῆν. Ἄλλ' ἔαν τὰ παρόντα ἀπομνημονεῦματα ἔχουν κάποιο ἐνδιαφέρον τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ δύναται νὰ προσέλθῃ προπάντων — τὸ πιστεύω εὐκρινῶς — ἀπὸ τῆς μεγάλης προσωπικότητος ποῦ θὰ παρελάσουν ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικά γεγονότα ποῦ θὰ ἐξιστορηθῶν.

Θ' ἀρχίσω λοιπόν, λέγων ότι ἐγεννήθηκα εἰς τὸ Μπερζερά τὴν 27 Φεβρουαρίου τοῦ 1841. Ἀναζητῶν τὰ αἰτία καὶ τὰς ἐπαιτίας ποῦ μὲ ὤθησαν πρὸς τὸ θέατρον καὶ πρὸ αὐτῶν ἐκεῖνο ποῦ μοῦ φαίνεται ότι ὑπῆρξαν αἱ πρῶται ἐνδείξεις τῆς κλίσεως μου, φρονῶ ότι πρέπει νὰ ἀποδώσω ἓνα μῆρος αὐτῶν εἰς τὴν μεγάλην ἀγάτην τοῦ πατέρα μου πρὸς τὸ θέατρον. Ὁ πατέρας μου ποῦ ἦτο ἓνας ἀπὸ τοὺς προύγοντας τοῦ Μπερζερά, καὶ μεγαλοκτηματίας, δὲν ἄριπε ποτὲ καμμίαν παράστασιν τῶν θιάσων τραγωδίας ἢ κωμωδίας, δὲν περνοῦσαν ἀπὸ τὸ χωριὸ μας. Καὶ ὁ ἴδιος μάλιστα ἠγχαριστήτο νὰ παίζῃ εἰς τὸ θέατρο. Αἱ παραστάσεις διοργανοῦντο ἀπὸ τοὺς ἐρασιτέχνους νέους τοῦ Μπερζερά. Καὶ πρὶν κτισθῆ τὸ κατάλληλον διὰ θέατρον οἰκοδόμημα, αἱ παραστάσεις ἐδίδοντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐγὼ ἦμιον ἓνα ἀγριόπαιδο, ἀπὸ τὰ ὄχι συνηθισμένα. Πολλὰς φορές ἐνῶ ἐπαίξα ποῦ ἤχοτο ἡ ἰδέα ότι εἶμαι ξένος μέσα εἰς τὸ περιβάλλον ἐκεῖνο τῶν παιχιδίων καὶ τῶν παιδιῶν. Σχε-

τικώς με την περίοδον ἐκείνην τοῦ βίου μου, μοῦ ἐρχεται εἰς τὴν μνήμην ἓνα ἐπεισόδιον. Εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Καμπού, ποῦ ἐπύχαινα, μὰς ἀνάγκαιον νὰ ἀποστηθίζωμεν καθὲς πρῶτὴ τετράστιχα τοῦ Λαμότ· Χουδάφ. Κάθε πρῶτὸν ἀρχίζομεν τὸ μάθημα τραγουδοῦσαμε ἐν χορῷ μερικὰ ἀπὸ τὰ τετράστιχα.

Πιστεύω ὅτι δύνανται νὰ διακρίνω τὴν πρώτην ἐκδήλωσιν τῆς κλίσεώς μου πρὸς τὸ θέατρον εἰς ἓνα πολὺ μικρὸν ἐπεισόδιον τῆς μαθητικῆς μου ζωῆς, ὅταν ἦμουν εἰς τὸ Λύκειον Καμπού. Ἡ μητέρα μου ἐπρόκειτο νὰ μ' ἀγοράσῃ ἐκείνης τῆς ἡμέρας μίαν φορεσιὰ καινούργια ρούχα. Καὶ με ἄφρισε νὰ ἐκλέξω μοναχὸς μου τὸ κουστοῦμι ποῦ ἦθελα, μεταξὺ ἐνὸς πανταλονιῦ στενοῦ καὶ ἐνὸς φαρδοῦ. Εὐρισκόμουν σὲ μεγάλην λύπην, διότι δὲν μπορούσα νὰ τὰ ἔχω καὶ τὰ δύο. Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν εὐρισκόμουν ἀκόμη, ὅταν ἓνα ἀπόγευμα Πέμπτης ὁ Καμπού μὰς πήρην ὅλους τοὺς μαθητὰς καὶ μὰς ὠδήγησεν εἰς τὸ πανη-



Η ΛΑΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ. — Ὁ Λαὸς τῆς πρωτεύουσας δὲν ἀφίνει οὐδεμίαν εὐκαιρίαν νὰ τοῦ διαφύγῃ διὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῶν θαυμασίων του καὶ τὴν λατρίαν του πρὸς τὸν μέγαν Ἕλληνα πολιτικόν, τὸν κ. Βενιζέλον. Ὅπως φαίνεται εἰς τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα, ὅταν ὁ κ. Βενιζέλος ἐπισκέψῃ τὴν Λαϊκὴν Ἀγορὰν τοῦ Ζαχαρίου, τὴν διοργανωθεῖσαν ὑπὸ τὸν οἰκονομικὸν τὸν ἀπόστολον Ἐπισκόπου, τὰ συνηθίζονται εἰς τὴν πλατείαν τοῦ κέντρου κλήθη παρρησιολογήσαν αὐτόν, μαινόμενα ἀπὸ ἐνθουσιασμόν καὶ ζήτωσαν.

γυρί, ὅπου ἐπαίχτο μίαν κωμῆδιαν. Εἰσήλθομεν σὲ μίαν βρωμερὰ καὶ ἐτοιμώροπην παράγαν, ποῦ ἐπιλοφορεῖτο μεγαλοπρεπῶς «Θέατρον». Ὁ ἥθοποιὸς ποῦ ἐπαίξε τὸν κυριώτερον ῥόλον ἀλλάξε πολλὰ φορὰς ἐνδυμασίαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως. Αὐτὸ μὲ ἐκαμὲ πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ ἀισθάνθηκα ἀμέσως μίαν ἀκατάσχετον κλίσιν πρὸς τὴν σκηνήν, ὅπου ἔχει κανεὶς πολλὰ-πολλὰ κουστοῦμα ν' ἀλλάσῃ ὅ,τι ὥρα θέλει καὶ ὅπου τόσο πολυούθητα προβλήματα, ὅπως αὐτὰ ποῦ με ἀπασχολοῦσαν ἐμὲ, νὰ ἐκλέξω μεταξὺ ἐνὸς πανταλονιῦ στενοῦ καὶ ἐνὸς φαρδοῦ, δὲν τίθενται ποτέ!...

ΠΩΣ ΕΞΑΣΘΕΝΟΥΝ ΑΙ ΦΥΛΛΑ

Πολλὰ μελέται ἔχουν γραφῆ ἕως τώρα καὶ πολλὰ συζητήσεις ἔχουν γίνεαι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς παρακμῆς τῶν διαφόρων ἀνθρωπίνων φυλῶν. Διατὶ μίαν φυλὴν γίνετα παντελῶς ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς καὶ διατὶ μίαν ἄλλη, ἡ ὁποία ὑπέστη τρομακτικὰς κακουχίας καὶ ταλαιπωρίας ὑφίσταται κραταιὰ καὶ ἀκμαία; Ἀς ἀνοῦσωμεν τὴ λέγει ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ἓνας Εὐρωπαϊὸς ἐπιστήμων, ὁ μάλλον εἰδικός.

Εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους μας — λέγει ὁ Ἐπιστήμων αὐτός — ὅτι τὰ παιδιὰ ἐν συνόλῳ ὁμοιάζουν πάντοτε μετὰ τοὺς γονεῖς των. Ἀλλὰ διαφέρουν οὐσιωδῶς εἰς τὰς λεπτομερείας. Ἐξάρτα ἓνα παιδί μπορεῖ νὰ ὁμοιάξῃ τὸν πατέρα του εἰς τὸ χρῶμα τῶν μαλλίων εἰς τὸ ἀνάστημα, εἰς τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου, ἀλλὰ νὰ διαφέρῃ ἐντελῶς εἰς τὸν χαρακτήρα. Ἡ εἶναι δυνατόν νὰ συμβαίῃ τὸ ἀντίθετον. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν φυσικὰ τὸ τέκνον προερχόμενον ἀπὸ τοὺς γονεῖς του ὁμοιάζει με αὐτούς ἀπὸ φυσιολογικοῦς λόγους. Ἀλλὰ διαφέρει εἰς τὸν χαρακτήρα διότι ἐμεσολάβησαν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τὴν πνευματικὴν καὶ εἰς τὰς σχέσεις του, γεγονότα ἀντίθετα ἀπὸ ἐκεῖνα, ποῦ ἐμεσολάβησαν κατὰ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν γονέων του. Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Ἐκ φυσιολογικῶν λόγων πάλιν, τὰ παιδιὰ δὲν ὁμοιάζουν εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ σώματος καὶ εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς; ἀλλ' ὁμοιάζουν εἰς τὸν χαρακτήρα διότι οἱ γονεῖς των τὰ ἀνέθρηναν καὶ τὰ ἐμεγάλωσαν μέσῃ εἰς τὸ ἴδιον περιβάλλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνετιθήθησαν καὶ ἐμεγάλωσαν καὶ αὐτοί. Ἡ θεωρία αὕτη ἄλλοτε καὶ σήμερον ἀκόμη καταρρίπτεται ἀπὸ πολλοὺς ἐπιστήμονας, οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν ὅτι τὰ ἐπίεσμα χαρακτηριστικὰ τοῦ γονέως ἐκεῖνα δηλαδὴ, τὰ ὁποία δὲν ἔχουν φυσιολογικὴν τὴν προέλευσιν, κληρονομεῖ τὸ παιδί ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπιστεῖται ὅτι ὅταν ὁ γονεὺς ἔχει γίνεαι ῥωμαλέος καὶ ἰσχυρός, ἀπὸ συχνὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεως καὶ τὸ παιδί γίνετα ῥωμαλέον καὶ ἰσχυρόν, χωρὶς νὰ γυμνασθῇ καὶ ἀσκηθῇ.

Ἡ περὶ αὐτοῦ καὶ ἡ παρατήρησις ἀπέδειξαν ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς ἀποτελεῖ πλάνην. Κάθε παιδί ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον ἔχει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν καὶ νὰ μάθῃ ὅτι ἐμαθὸν ἤδη καὶ οἱ πρόγονοι αὐτοῦ.

Ἄλλοι γεννώμεθα ἀμαθεῖς καὶ κανεὶς ἐξ ἡμῶν δὲν ὀμλεῖ καὶ δὲν περιπατεῖ ἐκ φύσεως ἀλλὰ συνηθίζει αἰγὰ σιγὰ. Εἰς μίαν λέξιν τὰ ἐπίεσμα χαρακτηριστικὰ δὲν κληρονομοῦνται οὔτε μεταδίδονται ὡς ἐμμεντα. Ὅπως δὲ τὸ παιδί ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ ἐντελῶς διαφόρον ἀπὸ τὸν πατέρα του, αἱ ἐμμεντα αὐτὰ διαφορὰ ἡμποροῦν νὰ ἰσχυροποιηθῶν καὶ εἰς τὰς κατόπιν γενεάς.

Εἰς ταύτην τὴν θεωρίαν ἐπάνω στηρίζεται καὶ ἡ βελτιώσις, τὴν ὁποῖαν δύνανται οἱ κτηνοτρόφοι καὶ οἱ καλλιέργηται νὰ ἐπιφέρωσιν εἰς τὰ εἶδη των. Ἐνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα προβλήματα, τὰ ὁποία ἀτηροῦσιν τὴν ἐπιστήμην, εἶναι καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἐξευρέσεως τῶν αἰτίων, ἀπὸ τὰς ὁποίων ἐκτελεῖται ἡ διαφορὰ ἀπὸ φύσεως τῶν γονέων ἀπὸ τὰ τέκνα. Πολλὰ θεωρία ἐγεννήθησαν ἕως τώρα, ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶναι ἀκόμη ὑπὸ συζήτησιν. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον προέκυψε πασιδηλον εἶναι ὅτι αἱ διαφορὰ αὐτὰ δὲν ὀφείλονται, ὅπως πιστεύουν πολλοὶ, εἰς ὅ,τι συνέθη εἰς τὸν πατέρα πρὶν γεννηθῆ τὸ τέκνον.

Αἱ διαφορὰ εἶναι αὐτόματοι. Τὰ μέλη μὰς οἰκογενεῖας κινῶν ἔξαρτα, ἡ χοιρίδιον, ἡμπορεῖ νὰ γεννηθῶν ἀπὸ φύσεως ἐντελῶς διαφορετικὰ τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς των. Ἀπὸ δὲ ἡ τοιαύτη διαφορὰ προέρχεται ἐκ φύσεως, εἶναι ἐπιπέμον αἱ διαφορὰ αὐτὰ νὰ ὑπῆρξαν αὐτόματοι. Δὲν εἶναι δὲ δυνατόν νὰ διαφέρωσιν λόγω τῆς καλῆς ἢ τῆς κακῆς ὑγείας τῶν γονέων ἢ λόγω τῆς τροφῆς, τὴν ὁποῖαν ἔτρωγαν, ἢ τῆς ζωῆς τὴν ὁποῖαν περνοῦσαν. Ἐπειτα καὶ μίαν ἄλλη περίπτωσιν. Τὰ άτομα διαφέρουν πρὸς ἄλληλα προκειμένου περὶ τῶν φυσικῶν δυνάμεων, τὰς ὁποίας ἀντάσσουσιν κατὰ τὸν ἀσθενεῖον. Ἄν ἡ ἀσθένεια τῶν γονέων ἐγένετο ἀφορμὴ ὥστε νὰ γεννηθῶν τὰ παιδιὰ ἀσθενεῖα, τότε καθε ἄτομον, τὸ ὁποῖον θὰ εἰσηχέτο εἰς τὴν ζωὴν, θὰ εἰσηχέτο μετὰ δυνάμεις ὀλιγοτέρας ἐκείνων, τὰς ὁποίας εἶχεν ὁ πρόγονός του. Τοιοῦτοτρόπως δὲ μίαν φυλὴν θὰ ἐξέλειπε σὺν τῷ χρόνῳ ἀπὸ προσώπου γῆς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ Ἄγγλοι, ποῦ ἐξετέθησαν μεγάλως εἰς τὴν φθίσιν κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἰνδιῶν, οἱ Ἰθαγενεῖς τῶν Ἰνδιῶν, ποῦ ἔπαθον ἀπὸ ἐντερικὸν πυρετὸν καὶ δυσεντερίαν, οἱ Ἐσκιμῶσι, ποῦ ταλαιπωρήθησαν ἀπὸ τὸ κρῖον, οἱ Ἀραβες ποῦ ὑπέστησαν μεγάλη δεινὰ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ζέσθη, οἱ Κινεζοὶ καὶ οἱ Ἑβραῖοι ποῦ ἐξῆσαν ἀνάκαθεν χωμένον μέσῃ εἰς τὴν ἀκαθαρσίαν, τὴν προκαλοῦσαν σωφρίαν ἀπὸ ἀσθενείας, ὅχι μόνον δὲν ἐξέλιπον ὡς φυλὰ, ἀλλὰ κραταιοῦνται καὶ δυναμοῦνται. Ἐπομένως ἡμπορεῖ νὰ καθορισθῇ κανεὶς, ὅτι μίαν φυλὴν τότε μόνον ἐνδυναμοῦται καὶ καθίσταται κραταιὰ, ὅταν ὑφίσταται ταλαιπωρία καὶ ἐκφυλλίζεται καὶ σφίγγεται, ὁσάκις διαίτη ἀνέτως καὶ χωρὶς κανεν ἐμπόδιον εἰς τὴν ζωὴν.

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποδεικνύει, ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν ἐπιηρεάζονται ἐκ φύσεως ὑπὸ τοῦ δυσμενοῦς περιβάλλοντος μέσῃ εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθησαν καὶ ἀνετρέφθησαν οἱ γονεῖς των. Φυσικὰ, ὅπως καὶ εἰς κάθε κανὼνα εἶται καὶ ἐδῶ, ὑπάρχουν ἐξαίρεσις. Λέγουσιν ὅτι οἱ κίνες τῆς Εὐρώπης, ὅταν μεταφερθῶν εἰς τὰς Ἰνδιὰς, ἐκφυλλίζονται. Ἀλλ' ἡ ὑπαρξὶς φυλῶν κινῶν ἀπὸ παλαιότερους χρόνους ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ ἐκφυλλιστικὴ ἐξέλιξις δὲν εἶναι διαρκής.

Ἐπειτα ὁ ἀνθρώπος ἐπεράτωσε τὴν κατάκτησιν τῆς γῆς ἢ ἐξέλιξις τοῦ ἔφθασε μέχρις ἐνὸς σημείου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσταμάτησε πλέον. Σήμερον πολλοὶ εὐρωστοὶ καὶ δραστήριοι ἄνθρωποι δὲν παραγοῦσι περισσότερα καὶ ὑγιέστερα τέκνα ἀπὸ ἄλλους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν κατέχουν τὰ αὐτὰ προτερήματα. Οἱ ἐγκέφαλοι τὰ χεῖρα, τὰ φωνητικὰ ὄργανα, ἢ ὀρθὰ στάσις δὲν ἠλλοιώθησαν καθόλου. Κατὰ τὸ φαινόμενον οὐδὲν ἐκτὸς ἀπὸ τὰς γνώσεις τοῦ ἀνθρώπου ἐβελτιώθη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἔγραψε τὴν 24 Σεπτεμβρίου τοῦ 1848: Ὁ Λουδοβίκος Ναπολεὼν ἐνεφανίσθη σήμερον εἰς τὸ Συνέδριον. Μετέβη καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ ἑβδομὸν κάθισμα τῆς τρίτης σειρᾶς ἀριστερὰ. Ἐφαίνετο νέος, με μoustacia μαῦρα, ἐνδυμα μαῦρον, κομπλεμένο καὶ με γιανὰ γυριστό. Φοροῦσε γάντια λευκὰ. Ὁ Περὸν καὶ ὁ Λεὸν Φωσὲρ ἐκάθησαν ἀμέσως κατόπιν αὐτοῦ καὶ δὲν γύριζαν καθόλου τὴν κεφαλὴν. Μετ' ὀλίγα λεπτά ἀπὸ τὰ βήματα ἤρχισαν νὰ κινῶνται τὸν Πρίγκηπα καὶ ὁ Πρίγκηψ ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ὁ Λουδοβίκος Βοναπάρτης ἀνήλθεν εἰς τὸ βῆμα (β' ἴ, ἦτο ἡ ὄρα). Φοροῦσε ρεδιγκότα μαῦρη καὶ πανταλόνι γκρι. Διάβασε κάποιον χαρτὶ με σφραγίδες ποῦ κρατοῦσαν εἰς τὰς χεῖράς του. Τὸν ἤκουον ὅλοι με μεγάλην προσοχὴν καὶ σιωπῶντες. Ἐπρόφερε τὴν λέξιν *συμπatriotes* με κάποιον ὄψος, ποῦ εἶχε κατὰ τὸ ἐθνικόν. Ὅταν τελείωσε, μερικαὶ φωναὶ ἤκουσθησαν: «Ζήτω ἡ Δημοκρατία!» Ἐκεῖνος ἐστράφη καὶ ἐπέστρεψε βραδέως εἰς τὴν θέσιν του. Ὁ ἐξάδελφός του Ναπολεὼν, υἱὸς τοῦ Ζερόμ, ἐκείνος ποῦ ὁμοιάζει τόσο πολὺ τὸν Αὐτοκράτορα, πήγε καὶ τὸν συνεχάρη.

Συνεζητεῖτο εἰς τὸ Συνέδριον τὸ ζήτημα τῆς προεδρίας: Ὁ Λουδοβίκος Βοναπάρτης ἔλειπεν. Ἐν τούτοις, ὅταν ἄρχισαν τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς τροπολογίας τοῦ Ἄντουάν Τουρῶ, ὁστις ἀπέκλειε τὰ μέλη τῆς Βασι-

λικῆς ἢ Αὐτοκρατορικῆς Οἰκογενεῖας, ἐνεφανίσθη. Ἐκάθησεν εἰς τὸν κρόνον τῆς σειρᾶς καὶ ἤκουε σιγῶν καὶ μετὰ μεγάλην προσοχὴν, στρίβων κάποτε-κάποτε τὸ μουστάκι του.

Ἐφαρτα ἐσηκώθη καὶ διηρθύθη βραδέως πρὸς τὸ Βῆμα, ἐν τῷ μέσῳ ἐξαιρετικῆς ἀνυπομονίας τοῦ Συνεδρίου. Τὸ ἦμισυ τῶν μελῶν ἐφώνησαν: «Κάτω», ἐντὸς τὸ ἄλλο ἦμισυ ἐφώνησαν: «Ὁμιλήσατε!» Εἰς τὸ βῆμα ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο ὁ κ. Σαρράν. Ὁ πρόεδρος ἀνεφώνησεν: «Ὁ κ. Σαρράν παρακαλεῖ τὸν λόγον εἰς τὸν κ. Λουδοβίκον Ναπολεὼνα Βοναπάρτην».



Ὁ Πρίγκηψ δὲν εἶπε παρὰ ὀλίγας λέξεις ἀσημάντους καὶ κατέβηκε τοῦ βήματος, ἐπιστρέφων καὶ πάλιν εἰς τὴν θέσιν του, ἐν τῷ μέσῳ ἐκρήξεως γελῶτων καὶ ἐκπλήξεως τῶν μελῶν.

Νοῆμβριος 1848.

Ἐδεῖπθησιν τὴν 19 Νοεμβρίου παρὰ τῷ κ. Ὀδύλλῳ Μπαρρὸ εἰς τὸ Μπουζιβάλ. Παρευρίσκοντο ἐκεῖ οἱ κ. κ. ντὲ Ρεμυζά, ντὲ Τοκεβίλ, Ζαχαρδὲν, Λεὸν Δουσέρ, ἐν μέσῳ τοῦ Ἀγγλικῶ Κοινοβουλίου μετὰ τῆς συζήτησιν του καὶ ἡ κ. Ὀδύλλῳ Μπαρρὸ μετὰ τῆς μητρὸς τῆς.

Ἐντὸς ἐπισκόμωμεθα περὶ τὰ μέσα τοῦ δειπνοῦ, ἤλθεν ὁ Λουδοβίκος Βοναπάρτης μετὰ τοῦ ἐξάδελφου του, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ζερόμ, καὶ τοῦ κ. Ἀμπαβουσί. Ὁ Λουδοβίκος Ναπολεὼν εἶναι δισυγκέ, ψυχρὸς καὶ γλυκὺς, ὀξύς καὶ με κάποιον μέτρον ἀγκυρατάσεως εἰς τὸ ὄψος του, εἰς τὸ ὁποῖον διεκρίνεται κατὰ τὸ γεωμετρικόν καὶ με μoustacia μαῦρα καμμία ὁμοιότης μετὰ τὸν Αὐτοκράτορα.

Ἐφαγε πολὺ λίγο, ὅπως καὶ πολὺ λίγο μίλησε καὶ γέλασε, μοιλονότι τὸ περιβάλλον ἦτο πολὺ εὐθυμον.

Ἡ κ. Ὀδύλλῳ Μπαρρὸ τὸν προσεκάλεσε νὰ καθίσῃ ἀριστερὰ τῆς. Ὁ Ἄγγλος ἐκάθητο δεξιὰ. Ὁ κ. ντὲ Ρεμυζά, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο μετὰ τοῦ Πρίγκηπος καὶ ἐμοῦ, μὲ εἶπεν εἰς τόνον ἀρκετὰ ὑψηλόν, ὥστε νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τὸν Πρίγκηπα:

— Δίδω τὰς ὑποσχέσεις μου εἰς τὸν Λουδοβίκον Βοναπάρτην καὶ τὴν ὑπόψιν μου εἰς τὸν Καβαίνιαν.

Ὁ Λουδοβίκος Βοναπάρτης ἐν τῷ μεταξύ, ἀτάραχος, εἶδιδε νὰ φάγῃ εἰς τὸ λαγονάκι, τὸ ὁποῖον ἔφερε μαζὶ τῆς ἡ κ. Ὀδύλλῳ.

ΜΠΟΥΝΤΟΥΑΡ — ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Καθάρισμα τῶν μαλλίων.

Μὴ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς ζέσθης, τοῦ ἰδρώτος καὶ τῆς κούνης ἓνα φριζιὸν τῆς κεφαλῆς κάθε τῶσον εἶναι ὑγιεινότερον καὶ δρασιωτικότερον.

Ἐνδολοῦσα δὲ ἡμπορεῖ νὰ κατασκευασθῇ καθένας εἰς τὸ σπίτι του πρώτης τάξεως φριζιὸν μετὰ τῆς ἑξῆς τροπῆς:

Ζεσταίνετε 2 ὀκάδες νερὸ καὶ διαλύετε ἐντὸς αὐτοῦ 60 δράμα ἑλαιοβρακίης ὀσῆς καὶ 80 δράμα πράσινον καλὸ σαποῦν, ἀνακατώνοντες διαρκῶς ἕως ὅτου ἡ διάλυσις γίνῃ τελεία. Ἀφῆτε τὸ μίγμα νὰ ἠθερμῆσῃ 24 ὥρας καὶ κατόπιν τὸ μεταγγίσετε. Τὸ ἀροματίζετε τότε κατὰ τὸ γούστὸ σας, με νερὸ λεβάντας, κολώνιαν ἢ ἄλλο ἄρωμα.

Τὸ ἐλιξήριον τῆς νεότητος.

Ἐν ἀπὸ τὰ ἐλιξήρια τῆς καλλονῆς, τὸ ὁποῖον διατηρεῖ τὴν δρασιωτικὴν τοῦ προσώπου μέχρι γῆρατος, εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς:

- Παίονες: Κνυρασιόμηλα 40 δράμα
- Ρίζαν ροδιᾶς 20 »
- Καρδύνην 5 »
- Ρίζαν φραουλίης 8 »
- Στυρακίαν 2 »

καὶ τὰ βράζειτε δια μαζὶν εἰς 2 ὀκάδες ὕδατος. Σορρώνετε κατόπιν τὸ ἔργον καὶ τὸ φινιάσατε εἰς φιάλην.

Μὴ αὐτὸ πλύνετε τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖράς σας μίαν φορὰν μόνον τὴν ἑβδομάδα.

Κρασί τῆς Κίνας.

Τώρα ποῦ ὅλα τὰ σπειοῦλατὲ ἔργων ἀόρατα καὶ τὸ κρῖον τῆς κίνας μαζὶ μ' αὐτὰ ἐξηφανίσθη! Ἡμπορεῖτε ὅμως νὰ τὸ κατασκευάσατε μόνον σας μετὰ τῆς ἑξῆς ἀπλοῦστατον τροπῆς:

- Ἀγοράσετε: 20 δράμ. Κίνας βασιλικῆς
- 25 » Οἰνόπνευμα 60 βαθμῶν
- 1.00 ὀκάν Οἶνον ἐρυθρόν.

Κοπανίσετε τὴν κίναν, τὴν τοποθετεῖτε ἐντὸς δοχείου καὶ χύνετε ἐπάνω τῆς τὸ οἰνόπνευμα. Τὴν ἀφῆτε εἶαι ἐπὶ 24 ὥρας καὶ κατόπιν προσθέτετε τὸν οἶνον. Περιμένετε νὰ γίνῃ ἡ διαπύσις ἐπὶ 10 ἡμέρας, ἀνακατώνοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν. Κατόπιν τὸ φιλτράρετε καὶ ἔχετε πρώτης ποιότητος οἶνον κίνας.

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΤΟΥ ΑΙΝΕ

Μάτι με μάτι σὲ θεωρῶ;
 Σχρὸν καὶ λίπην μον καὶ πόνο.
 Φιλὸν τὰ χεῖρά σου; Ἐσσορῶ;
 Σαναγεννημένα ξαναγεννῶ.

Σ' ἔ' ἄσπρα σον στήθια ἀκουμπῶ;
 Ὁ αὐρανὸς ἐμπρός μ' ἀνοίγει.
 Μοῦ λέε ἀγάπια; Σ' ἀγαπῶ.
 Κλαίω . . . Τὸ δάκρην μου με πνίγει.
 (Μετὰφρ. Α. Β.)

Η ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΑΙΖΟΝ

Ἡ ἐφετεινὴ θεατρικὴ σαῖζον θὰ ἐγκαινισθῇ μετὰ τὸ ἀνοίγμα τριῶν νέων θεάτρων καὶ μετὰ τὴν ριζικὴν μεταρρυθμίαν καὶ ἀνακαινίσιν τῶν παλαιῶν. Τὸ θέατρον τῆς Δδος Κοτοπούλη ἀνεκαινίσθη ἐκ βάθρων, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἕως τώρα εὐρισκετο μίαν μάνδρα, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὑφῆται μεγαλοπρεπὲς, κομψότατον καὶ ὠραῖον θέατρον. Ἡ σκηνὴ του πρῶτον ἡ πλατεία ἐμεγάλωσε καὶ προσετέθησαν ἰσογεια θεωρεῖα καὶ ἐξέδρα. Ὁ θίασος τῆς Δδος Κοτοπούλη, συμπληρωθεὶς καὶ καταρτισθεὶς τελείως ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μυράτ, ἤρχισε τὸ Πάσχα μετὰ «Παναθήναια» τοῦ 1915. Τὸ θίασον ἔχει ἐνίσχισιν τὸ ζεῖγος Μπακουγιόρος διὰ τοὺς χορούς.

Εἰς τὴν λεωφόρον Ἀκαδημίας, ἐκεῖ ποῦ εὐρισκετο ἄλλοτε τὸ θέατρον Ἀρνιότη, ἀνεγέρθη ἀπὸ τὸν κ. Μεταξῶτον τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» πάλιν καὶ μεγαλοπρεπὲς. Εἰς τὰ «Ὀλύμπια» θὰ ἐγκατασταθῇ τὸ Μελοδράμα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Λαυράγκα. Τὸ θέατρον ὅμως δὲν εἶνε διὰ τὸ καλοκαίρι. Πρὶν ἀκόμη ἀρχίσουν τὰ μεγάλα κἀνατὰ ἡ παραμονὴ ἐντὸς τοῦ θεάτρον αὐτοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατος λόγω τῆς ἀνυποφορῆς ζέσθης. Ἀλλ' οἱ θεαταὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κίνδυνον τὸ νὰ ὑφῆθαι διατρέχουν καὶ τὸν κίνδυνον νὰ παθῶν ἀπὸ πνευρίτιδα. Ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρον διὰ νὰ ριζῇ ὀλίγην δροσιὰ μέσα ἀνοίγει τὰ παράθυρα καὶ σχηματίζεται τοιοῦτοτρόπως ρεῖμα, τὸ ὅποιον εἶναι ἐπικίνδυνον διὰ τὸ ἰδρωμένον πλῆθος.

Εἰς τὴν πλατείαν Κολοκοτρώνη ἀνεγείρεται ἐπίσης νέον θέατρον πολυτελὲς καὶ κομψόν τὸ «Κεντρικόν» τῶν κ.κ. Φύροτ καὶ Ἀναστασίου. Τὸ νέον θέατρον εἶνε καθ' ὅλα ἀνετον καὶ δροσερόν οἱ δὲ θεαταὶ μποροῦν νὰ παρακολουθήσουν μετὰ μεγάλην ἀνεσιν τὰς παραστάσεις χωρὶς νὰ ψήνωται ἀπὸ τὴν ζέσθη ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὸν θόρυβον τῶν ὁδῶν, ὅπως συμβαίῃ εἰς ἄλλα θεάτρα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ θεάτρα ἐγείρεται καὶ τρίτον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων ἀπὸ τὸν κ. Παπαϊωάννου, ὅπου θὰ παιθῇ ὀπερέττα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν του. Τὸ θέατρον θὰ εἶναι ἐτοιμον καὶ θ' ἀρχίσῃ παραστάσεις περὶ τὰ μέσα τοῦ Μαῖου.

Εἰς τὸν θίασον τοῦ κ. Παπαϊωάννου πρωταγωνιστεῖ ἡ ὑψίφωνος κ. Ἑλλῆ Ἀφεντάκη, θὰ παιθῶν δὲ αἱ τελευταῖαι Βιεννέζικαι Ὀπερέττα, τῶν ὁποίων ἐτοιμάζονται ἤδη τὰ κουστοῦμα καὶ παρηγγέλλθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην αἱ σκηνογραφίαι, καὶ νέα Ἑλληνικὰ μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ «Πρόθυμη Χῆρα» τοῦ κ. Σακελλαριδίου ἐπὶ λιμπρέτου τοῦ κ. Λάσκαρη.

Τὸ θέατρον Κυβέλης παρέμεινε τὸ αὐτ



“Ο ΑΠΑΥΤΟΣ”

ΔΙΗΓΗΜΑ

Κατωρθώσας, τέλος πάντων, νά φθάση εις τόν βαθμόν του άνθιπασπιστού, λόγω άρχαιότητος εις την ύπηρεσίαν, είχεν άποκτήσει μία τέτοια συνήθεια νά μεταχειρίζεται την λέξιν «άπαυτός» «άπαυτή» τό «άπαυτό», ώστε ή δυστυχισμένη αυτή λέξις κατήγγισσε νά μη ξεκολλή διάλου από τό στόμα του.

“Ελεγεν Ξεφρανα: —“Ε! σύ άπαυτέ... εκεί κάτω, πρόσεξε γιατί θά κοιμηθής άπόψε στό... άπαυτό... “Η: “Άπαυτοί, είσθε βρωμεροί σάν ένα άπαυτό! ‘Οκτώ μέρες... άπαυτό!

Δέν κατώρθωσε νά προσφέρη τέσσαρας λέξεις χωρίς νά παρεμβάλη τό «άπαυτό» μεταξύ τής τρίτης και τετάρτης. Οί στρατιώται τόν συνήθισαν πιά και δέν τόν ελεγαν παρά ό «Άπαυτός». Κανείς δέν τόν χώνευε γιατί είταν μία παλιοσακαράκα από τις πιο χοντροκέφαλες και μοχθηρές που γεννή ή μακρά διαμονή εις τόν στρατόν, βαρομετρούν τις χαρές του κάθε μέρα με τόν άριθμόν τών τιμωριών που θά κατώρθωνε νά επιβάλη. Και προσπαθούσε πάντοτε ή σημερινές νά εινε περισσότερες από τις χθεσινές. Αισθανόταν τόν έαυτόν του υπερβολικά ευτυχιόμενον, όταν κατώρθωνε νά βλέπη κάθε βράδυ γραμμήν άτελείωτον από τιμωρημένους με τις λευκές μπλούζες, τά χονδρά ξυλοπέδιλα και την σκούφιαν του σταύλου φορεμένην στραβά. Τότε έτριβεν από ευχαρίστησι τά χέρια του, έκανε άσπεία, χαμογελούσε:

—“Ε! έ! κοθόνια, θαυμάσια γιά τ' άπαυτό άπόψε. Σταθήτε λιγάκι και θά σάς δείξω έγώ, κολοκίθια, πώς γίνονται άνθρωποι. Εδούσε ευχάριστον νά ρωτή τά όνόματα τών νεοερχομένων, μόνον πρός τόν σκοπόν νά τους πη κατόπιν:

—“Α! έτσι σέ λένε; Καλά! Έμένα με λένε Φλίκ και στό τέλος του όνόματός μου άκολουθούν πάντοτε όκτώ μέρες.

Κάποτε φώναζε κανένα από την μίαν άκρην έως την άλλην της αύλης του στρατώνος. —“Ε! σύ κεί κάτω!... Άπαυτέ... Λαντιμπού!... Έκεινος έτρεξε: —Διατάξατε, ύπολογατέ μου!

—“Επώνο σ' αυτό ό Φλίκ, χωρίς νά συγκληθής, άπαντούσε άναμμένος: — Πώς είπες; Άπαυτέ; — Έίπα, ύπολογατέ μου! —“Α! είπες, «ύπολογατέ μου»; Καλά, όκτώ μέρες... άπαυτό γιατί με είπες «ύπολογατέ μου». Είμαι άπλώς άνθιπασπιστής. —“Ο «άιφνιδιασμός» ήτο τό φόρτε του. Δέν περνούσε εβδομάδα χωρίς νά μη στίς δύο τό πρωί στον ήσυχο και σιωπηλό θάλαμο, με τό κεφάλι του χωμένο μέσα σ' ένα καπουσόν στρατιωτικό, άκολουθούμενος από έναν στρατιώτην τής φρουράς κρατουότα ένα φανάρι. Προχωρούσε σιγά-σιγά και με προφύλαξιν, έφθανεν επάνω από τά κρεβάτια τών άνδρών και σκάλιζε τά κρεμασμένα εις τόν τοίχον σακκίδια, προσεκτικά ότι περιείχαν μέσα, τόν σόγγον, την βούρτσαν, τό καρούλι και όλα τά άλλα άπαραίτητα που έχει κάθε στρατιώτης εις τό σακκίδιό του. Όταν άνεκάλλιπεν εκείνο που ζητούσε, κάποια κηλίδα κερσιού επάνω εις τό ξύλο τής βούρτσας, επί παραδείγματι, έπεφτεν επάνω εις τόν κοιμώμενον στρατιώτην και τόν κουνούσε δυνατά:

—“Ε! σύ... Άπαυτέ; —“Ο δυστυχής άνοιγε τά μάτια του, ετινάζετο έντρομος και παρατηρούσε με τά τρομαγμένα μάτια του τόν άνθιπασπιστήν, που φώναζε με σταυρωμένα τά χέρια. —Γιά πές μου, μπικος νομίζεις, πώς ή Πατρις σου δίδει την βούρτσαν του έξοκονισματος γιά νά την κάμης έσύ κηροπήγιον; Έμπρός, σήκω επάνω και γλήγωρα, μάλιστα. Νά κατεβής στό άπαυτό. Τότε ό δυστυχιμένος στρατιώτης, ζαλισμένος από τόν ύπνο έσκεπάετο, περνούσε σιωπηλώς τό πανταλόνι του και πήγαινε νά τελειώση τό όνειρό του εις τό κρατητήριον.



ΕΙΣ ΤΟ ΥΠΡ.—Από την άρχην του πολέμου εις τό “Υπρ” πολεμούν οι φημισμένοι “Άγγλοι Εβραίοι, οι έξοκονισμένοι Χαβλάνδρες. Και πολεμούν γενναίωτα, όπως όμολογούν και αυτοί οι Γερμανοί. Εις μίαν από τάς τελευταίας επιθέσεις των κατέλαβον τό άνωτέρω Γερμανικόν χωράκιμα, τό όποιον χρησιμοποιούν τώρα ως έρεισμα διά νέαν επίθεσιν.

‘Ο Φλίκ συνεδούζε τάς τιμωρίας. Ήτο άριστοτέλης εις τό είδος του. Τόν χειμώνα καθότανε στην πόρτα του πειθαρχείου και προσπαθούσε νά «τασκώση» κανένα που νά φορούσε κάτω από την φαρδιά μπλούζα του θαλάμου τό άμπέχωνο. Όταν τόν τάσκωνε γελούσε:

—“Α! ά! όκτώ μέρες άκόμη σ' άπαυτό. Τό καλοκαίρι άλλη ιστορία πάλι. Δύο έως τρεις φορές την ήμέραν ή αάλτινγξ ήχούσε προσκλητήριο, τών τιμωρημένων. Οί δυστυχείς μαζεούτανε μέσα εις τό ήλιοπύρι με τό δπλον επ' ώμου. Τους τοποθετούσε εις την γραμμήν και έπειτα τους διάτασσε νά σταθούν εις τόν τοίχο με τό κεφάλι έστραμμένο πρός τά μέσα, κάτω από τις πύρινες άκτινες του Ίουλιανού ήλιου και νά άσκούνται επί μίαν και ήμισιαν ώραν, άποσυνθέτων κάθε κίνησιν.

Παρήγγελε: —“Επ' ώμου!... Μάρς!... Μία κίνησις, τρεις χρόνοι. Έν! Έπειτα μετά τό παράγγελμα αυτό πήγαινε και καθότανε εις την σιάν, έστριβεν ένα τοιγαράκι, τό άναφτε, τό έρούμαρεν έως τό τέλος, ένθ' οι στρατιώται περιμέναν εκτελούντες άκόμη κάτω από τόν ήλιο την πρώτην κίνησιν του «επ' ώμου», και όταν πιά δέν έμεινε ούτε ίχνος τοιγαρόν εις τά δάκτυλά του, φώναζε «Δύο»!... Μετά ένα τέταρτο τής ώρας, κατά τό όποιον οι στρατιώται και πάλιν έμειναν άκίνητοι εκτελούντες τό δεύτερον παράγγελμα, έδιδε και τό τρίτο. —Από αυτούς τους δυστυχεις οι περισσότεροι πέθαναν από ήλιασιν και άλλοι τρελλάθηκαν.

Τόν διάβολόν του όμως ό Φλίκ τόν εύρισκε εις τόν καθημερινό του πόλεμο με δύο στρατιώτες, τελείως τύπους κοθωνιάν, τόν Φρικώ και τόν Λαπλότ. Ήσαν δύο ίσχοι και κτηνιάφρηδες στρατιώται τής αυτής κλάσεως. Πρώτα δέν γνωρίζονταν, αλλά μόλις αντίκρουσεν ό ένας τόν άλλον κατάλαβαν ότι έπρεπε νά μείνουν άχώριστοι καθ' όλην την διάρκεια τής θητείας των. Κατώρθωναν ούτε γυμνάσια νά πηγαίνουν ούτε άγγαρία άλλ' ούτε και φυλακή.

‘Ο άνθιπασπιστής Φλίκ, ειχε λυσσάξη που δέν μπορούσε νά τους εύρη κάτι γιά νά τους τιμωρήση. Δέν ήτο εύκολο με τους διαδούλους αυτούς νά τά βγάλη πέρα, έξ άλλου είχαν και την ύποστήριξιν τών άξιωματικών, που γελούσαν με τις φάρσες των. Κάποτε όμως τώσκασαν εξαφανισθέντες για 8 μέρες. Όταν γύρισαν τους έσκασαν 10 μέρες περιορισμό. Πριν όμως τελειώσουν αι 10 πρώτες ήμέρες, ό ύπολογατός τους εύρε κάποιο σφάλμα και τους κάθησε μέσα ένα μήνα άκόμη.

‘Ο Φλίκ τώρα έτριβε τά χέρια του από την ευχαρίστησιν, περιμένων νά έλθη και ή σειρά του νά τους τιμωρήση. Τίποτε όμως, Άλλ' εκείνο που έκανε τόν Φλίκ νά σκαλιάξη, ήτο ή σσηνή του καπνού. Οί δύο τιμωρημένοι, παρ' όλας τάς άπαυτοί, εύρισκαν μέσον νά εισάγουν καπνόν, άγνωστον πώς. Πριν κλείσουν τό πειθαρχείον, κάθε βράδυ, ό Φλίκ τους εξέταζε προσεκτικά, τους γύμνωσε τοις ποδibus, σκάλιζε ένα-ένα τά ρούχα τους και έπειτα δλες τις γωνίες τής φυλακής χωρίς νά άφίση την παραμικρή τριπίτσα. Άλλά δέν κατώρθωνε νά εύρη τίποτε. Μόλις όμως κλείδωνε τό πειθαρχείον, τους έδλεπε μετά πέντε λεπτά νά καπνίζουν άρειμανίως ό καθένας από ένα σιγαρέττο!

Τότε τόν έπιανε τρέλλα. —Νά πάρη ή όρηγ ή πάρη! Γύριζε μέσα κατακόκκινος σαν άστακός βρασμένος και τους ρωτούσε: —Γιατί καπνίζετε βρέ; —Έμεις καπνίζουμε; —Σκασιός! Έσείς, άμέ ποιός; —Δέν εινε άλήθεια!... —Δέν εινε άλήθεια; γουρούνια!... —Όχι. —“Α, μά την πίστι μου αυτό εινε τερατώδες! Πώς δέν καπνίζετε, βρέ κτήνη, άφού μου γεμίζετε τό πρόσωπο με τόν καπνό που βγάζετε από τό στόμα σας; Έ... Δώστε μου και οι δύο σας τόν καπνό σας αυτή τη στιγμή. Άλλοιούτως σας στέλλω στό πειθαρχικό Συμβούλιον. —Τά δύο κοθόνια με μεγάλην άπάθειαν άλληλοκαυτάχθησαν. —Έχεις σύ καπνό; —Έγώ, καθόλου. Και οι δύο μαζί κατόπιν. —Δέν έχουμε ούτε ένα λουριδάκι καπνό, ύπολογατέ μου!

‘Ο δυστυχής άνθιπασπιστής έβραζε σαν λέθης άτμοπλοίου, από την όρηγην. Αυτοί οι διάβολοι του είχαν παραμψη εις τό ρουθούνι. Προσπάθησε νά τους καλοπιάση, ύποσχόμενος ότι θά τους χαρίση την ποιήν ήάν του μαρτυρήσουν. Τίποτε όμως.



ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΠΑΠΑΔΕΣ

Από ένα θαυμάσιον βιβλίον διά την Ρωσίαν, γραφέν πρό όλίγου καιρού, άποσπώμεν τό κατωτέρω κεφάλαιον, εις τό όποιον ζωγραφίζεται, ύπεροχα ό Ρώσος παπάς, που δέρνεται από την άμάθειαν και τό πιότο. Διαβάται!

Μία δ' αυτό τό γεροσταφείο ύπάρχει ένα σπήλαιο και μέσα στό σπήλαιο έβρίσκειται μία ταβέρνα και μέσα στην ταβέρνα κάθεται ένας παπάς, που μέσα του είναι γεμάτος από οινόπνευμα.

Αυτό τό γνωστό λαϊκό τραγούδι έχει άποθανάτισει εις τους στίχους του την παροιμιώδη κλίσιν τών Ρώσων παπάδων νά μεθούν. Μά όλοι οι Ρώσοι παπάδες μεθούν; Σχεδόν όλοι. Και πώς θέλετε νά μη μεθούν άφού ούτε γραμμάτια έχουν μάθει οι άνθρωποι, ούτε έχουν εκπαιδευθή; Έπειτα δέν διαφέρουν καθόλου από τους μουζίκους, που φορούν τά ίδια τους τά ρούχα. Και όπως οι Ρώσοι χορικοί και οι παπάδες κερδίζουν τό ψωμί τους εργαζόμενοι και με τόν ιδρώτα του προσώπου τους. Καλλιεργούν μοναχίοι και με τόν χωράφι τους και όδηγούν οι ίδιοι τά ζώα τους εις την βοσκήν. Ή γυναίκα τους είναι μία κοινή εργατρία, όπως και αι γυναίκες τών άλλων χωρικών. Έπάρχουν μάλιστα και παπάδες που κρατούν μικρές ταβερνούλες, που λένε, δήθεν, γιά τά μάτια του κόσμου ότι τις δουλεύουν γιά τό ταμείο τής εκκλησίας. Άνθρωποι τής ανάγκης, έχοντες εις την ράχην των τά βάρη πολυμελούς οικογενείας που πρέπει νά την θρέψουν και νά την συντηρήσουν μόνοι τους, γιατί δέν παίρνουν κανένα έπίδομα από τό Κράτος. Και αυτή ή Κοινότης, δέν τους δίδει παρά μία καλύβα γιά νά κάθονται και ένα χωράφι νά τό καλλιεργούν. Έτσι είναι ύποχρεωμένοι νά μεταχειρίζονται κάθε μέσον γιά νά κερδίζουν τό ψωμί τους, άνοιγοντες ένα προσεχητάριο ή ένα έξομολογητήριον. Πληρώνονται πολύ άκριβά σε κάθε μυστήριο που θά πάνε και σε κάθε κηδεία. Πρέπει νά τους ιδή κανείς την Κυριακή εις την λειτουργία. Με τό ένα χέρι εύλογούν και με τό άλλο πίνουν. Έφρευρίζουν χίλια δύο μέσα γιά νά μπουν εις τά σπίτια τών χωρικών και νά ρουφήξουν ένα ποτήρι βότκα. —Ίβάν, τά κακά πνεύματα είναι μέσα στό σπίτι σου. Φέρε ένα ποτηράκι βότκα νά τά ξερκίσουμε. Άλλοι πωλούν εικονίσματα και σταυρούς. Ή εικόνα τής Παναγίας έπίσης είναι εις δλους ένα έμπόρευμα πολύτιμο. Κάθε εκκλησία έχει και την εικόνα τής Παναγίας, ή όποία θεωρείται και προστατεύει εκείνους που άποθέτουν καπικια εις τους πόδας της. Μία φορά τό χρόνο γίνεται λιτανεία διά τό καλό τών καρπών και την νύκτα αυτήν ό παπάς πληρώνεται από 10 έως 20 ρουβλία. Ο Ρώσος παπάς έχει την πεποίθησιν και την ιδέαν, πώς δέν έχει καμμίαν άλλην άποστολήν παρά νά διαβάξη τά τροπάρια και ν' ανταλλάξουν τάς εύλογίας του και μ' ένα ποτηράκι βότκα τών ένομιτών του τών όποιων δέχεται ταυτοχρόνως και τά καπικια. Δέν επισκέπτεται τους αρρώστους και τους φυλακισμένους και ούτε κατηχεί. Τά παιδιά μεταλλάβάνουν χωρίς νά πάρουν καμμία θρησκευτική εκπαίδειν. Έτσι οι Ρώσοι χωρικοί αναγκάζονται νά σηματούζουν διά τόν Θεόν και διά την Χριστιανικήν θρησκείαν τις πιο παράξενες ιδέες. Ή Ρωσία δολόκληρη έχει προστάτην άγιον, τόν άγιον Νικόλαον. Μία μέρα ρώτησαν ένα χωρικό ρώσο περί τής Άγίας Τριάδος, και αυτός απήντησε:

Μία νύκτα σηκώθηκε εις τάς τρεις τό πρωί, πήρε τά κλειδιά και ένα θαλαμοφύλακα και κατέβηκεν εις τό πειθαρχείον. Τους ήφρεν νά κοιμούνται ό ένας κολλητά εις τόν άλλο γιά νά ζεσταίνονται. —Έμπρός, κτήνη, σηκωθήτε! Οί δύο τιμωρημένοι άνοιξαν τά μάτια χωρίς νά κινήθουν. —Βρέ σύ, τί λέει αυτός έδώ; —Νά σηκωθήτε άμέως. —Και γιατί νά σηκωθούμε; —Γιά νά σπάσετε τόν πάγο τής αύλης. Έμπρός, έγώ διατάσσο, νά λείψουν τά λόγια! Οί δύο φυλακισμένοι άρχισαν νά γελούν κοροϊδευτικά.



Η ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ.—Οί σύμμαχοι φροντίζουν διαρκώς διά την ενίσχυσιν του μετώπου των εις την Βαλκανικήν. Άγγλοι στρατιώται, από τους κατατασσόμενους τελευταίους εν Άγγλία εις τόν στρατόν, έπειτα από την προσέλασιν σειράς ήλικιών εν τών άγώνων, μεταφέρονται καθ' έθδομάδα εις την Θεσσαλονίκην.

—Νά σηκωθούμε ένθ' εινε τρεις άκόμη ή ώρα; Δέν μάς παρατάρς λέει γιά!... —Άρνείσθε νά σηκωθήτε; —Ό ένας σήκασε περιφρονητικά τους ώμους. —Βρέ Λαπλότ, βγάλε τόν έξω αυτόν τόν άρχειον που μάς ένοχλή!... —Ό Φλίκ τυφλωμένος από τόν θυμόν τούς ρύθθηκε με γροθιές έως ότου χόρτασε. Έπειτα πέρων κάποιο μαλακό ύφος τους είπε: —Λαπλότ, Φρικώ, προσέξτε καλά. Άρνείσθε άπολύτως νά έγερθήτε; —Απολύτως! Άρησέ μας ήσυχους βρέ άδερφέ!... —Άρνείσθε λοιπόν άπολύτως. —Ναι, ξεφορτώσου μας!... —Ό Φλίκ μόλις συγκρατούσε την χαρά του. Ά! αυτή την φορά τους ειχε τασκώσει. Μόνον που χροαζότανε ένας μάρτυς γιά νά τους παραπέμψη εις τό πειθαρχικόν Συμβούλιον. —Άρχιφύλαξ! φώναζε στενωρειώς. —Ό Άρχιφύλαξ έτρεξε εις την προσταγήν. —Διά τελευταίαν φοράν, επανάλαβε, Λαπλότ, Φρικώ, άρνείσθε νά έγερθήτε; Τότε ό Φρικώ και ό σύντροφός του τινάχθηκαν άμέως επάνω και μία γλυκύτητα, ένθ' τό πρόσωπό τους φανέρωνεν έκπληξιν, απήντησαν: —Έμεις, ύπολογατέ μου! Κάθε άλλο! Διατάξατε! Ό Άρχιφύλαξ μπορεί νά τό βεβαιώση!... —Ό άνθιπασπιστής την έπαθε άκόμη μίαν φοράν.

Μετά πάροδον άρκετού καιρού, μίαν βραδυά οι στρατιώται μη ύποφέροντες πιά τόν άνθιπασπιστήν, συνώμοσαν νά τόν δολοφονήσουν. Μυστικά και με προφύλαξιν, έτοποθετήθη μία μεγάλη πέτρα εις τό παρύθρον ενός θαλάμου, από έξω από τό όποιον θά περνούσε την νύκτα ό άνθιπασπιστής κάμνον την συνηθισμένην εφοδόν του. Ή πέτρα έκωλύσθη την κατάλληλον ώραν, και ό Φλίκ αισθάνθηκε την κρούδα της νά τού ψαύη τό πρόσωπον. Τίποτε παραπάνω όμως. Μαινόμενος ως λέων, έτρεξε μέσα εις τόν θάλαμον όπου τόν υπεδέχθησαν λαγαι και κατάραι. —Έμπρός παιδιά! επάνω του! σκοτώστε τον! Βαράτε άλύπητα!... —Ό άνθιπασπιστής Φλίκ έφυγε κρυφά και δρομαίως και άνέβηκε στό δωμάτιό του. Ή γυναίκα του ταραχθείσα από τόν θόρυβον τών ρώτησε: —Τί συνέβη, τί έγινε; —Τίποτε άπολύτως. Και τό πράγμα έμεινε εις τό σημεϊον αυτό. Κανείς δέν έμαθε τίποτε. Άλλά από εκείνην την νύκτα ό Φλίκ άλλαξεν δλωσοδίολον.

Χορήγησε την φιλοξενίαν και εις αυτόν τόν έχθρόν σου. Τό δένδρον δέν άρνείται την σιάνν τον ούτε εις τόν ξυλοκόπον. Ή άχαριστία δέν έφύσεται δι' εκείνον, όστις πράττει τό αγαθόν όχι έξ ύποκειροουλίας άλλ' εκ ψυχικής ανάγκης.

—“Α! αυτό είναι πολύ άπλου: «Ή Άγία Τριάς άποτελείται από τόν Θεόν την Παναγίαν και τόν Άγιον Νικόλαον!...» Μία φορά μία παλαιή χωρική, ή όποία ειχε δοσοληπίες με ένα γειτόνά της, του είπε: —Δέν φοβάσαι, λοιπόν έσύ τόν Θεό; —Γιατί νά τόν φοβηθώ, απήντησεν εκείνος. Μήπως ό Θεός είναι Άστυνομίας; —Ό Ρώσος μουζίκος πιστεύει μ' όλη την ειλικρίνεια τής καρδιάς του. Άλλά δέν σπάνει τό κεφάλι του γιά νά λύση τά θρησκευτικά προβλή-



Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ.—Εις τόν τομέα του “Υπρ” ή υπεράσπισις τής συμμαχοής γραμμής έχει έγκαταλειφθή εξ ολοκλήρου εις τους Άγγλους, οι όποιοι με τό τέλειον πυροβολικόν των κάμνον θραδον εις τά γερμανικά χωράκιαμα. Και όσα δέν καταλαμβάνουν με τόλμη λυσούλας έφόδους των τά καταστρέφει τελείως τό άγγλικόν πυροβολικόν.

ματα. Λέγεται κάθε ξέγγησι που του κάμνουν, χωρίς αντίλογια, με τὰ μάτια κλειστά, μη ενδιαφερόμενος για τὸ διατὶ και μὴ ἐπιθυμῶν νὰ σηκώσῃ τὸν πέλπον ποὺ τοῦ καλύπτει τὰ μυστήρια. Ἐστὶ ἡ πίστις του δὲν εἶναι παρὰ μιά πίστις κατ' ἐπιφάνειαν και ἡ θρησκεία του ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ τὰ σημεῖα τοῦ σταυροῦ και τὴς μετάνοιης. Ἐάν ἐπιτρέπεται εἰς τὴν Ρωσίαν ἡ θρησκευτικὴ διαπάλη, ἴσως ὁ Ρωσικὸς κληρὸς νὰ εἶχε κάποια διανοητικὴ κίνησι, ποὺ τὴν στερεῖται σήμερα. Αἱ εἰκόνας και τὰ μυθιοτορήματα κατὰ τὸν πατῆρα δὲν εἶναι καθόλου γνωστά εἰς τὴν Ρωσίαν. Εἰς τὴν Γερμανίαν και εἰς τὴν Γαλλίαν ἔχουν ἀποτινάξει ἀπὸ ἐπάνω τοὺς τὸ βῆρος τοῦ κλήρου. Οἱ παπᾶδες δὲν ἔξασκουὺν καμμίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ κράτους.

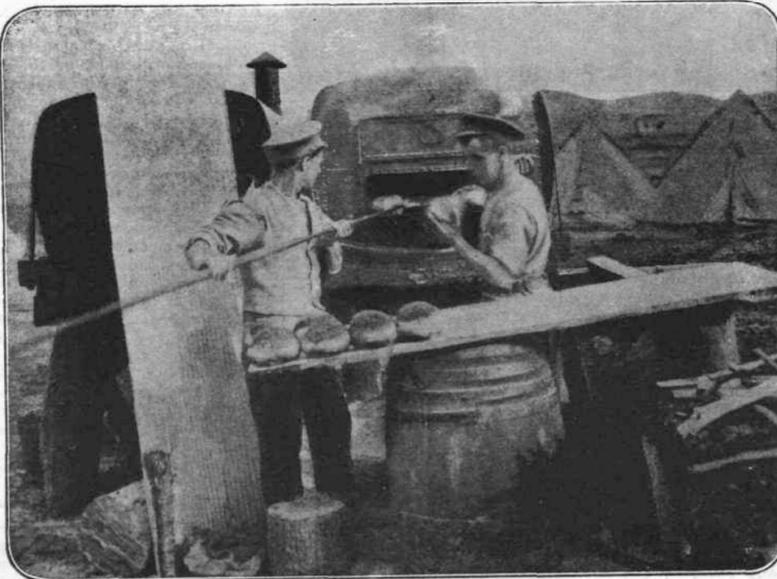
* * *

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΡΤΙΖΕΤΑΙ ΜΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ

Ὁποῖος λέγει «τραπέζι», λέγει μιά παλιὰ γαλλικὴ παροιμία, προσφέρει μιά μεγάλη λέξι. Ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπιπλά τοῦ σπιτιοῦ τὸ τραπέζι εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μέσα εἰς τὰ ἐπτά γράμματά του περιέχει πάρα πολλά. Ἀπὸ εἶναι ποὺ ἔχει τὸν ἐμορφότερον ἦχον, ὁ ὁποῖος ἔχει πολὺ γλυκὰ εἰς τὰ αὐτὰ μας. Ἀποκαλύπτει πληθὺς ἐνθυμῶν εὐχαριστῶν και λαϊμαρῶν.

Προσωποποιεῖ εἰς τὴν γλώσσῃ ἕνα πληθὺς αἰσθημάτων χαριτωμένων, ἐλαφρῶς ἐνόχων.

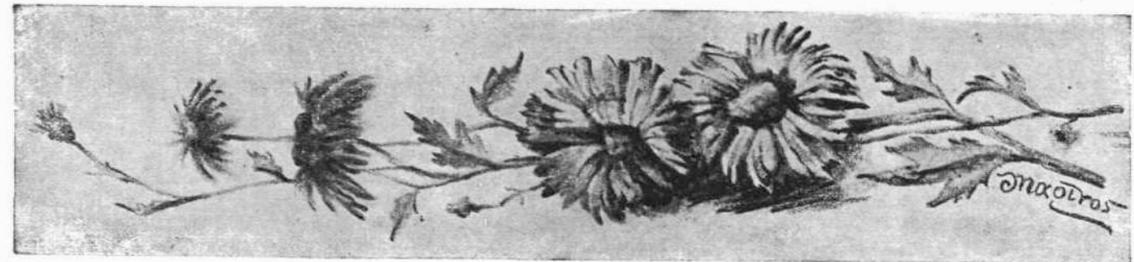
Ἡ ἱστορία τοῦ τραπέζιου εἶναι στενὰ συνδεδεμένη με τὰς ἰδέας περὶ πατριδῶς, φιλοξενίας, και κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης. Ἡ τραπέζια εἰς τὴν ζωὴν μας, εἶναι τὸ μέσον τῆς ἐνώσεως. Εἶναι τὸ καταρτίον ὅπου σταματᾷ κανεὶς διὰ ν' ἀναπαύῃ ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας. Εἶναι ὁ βωμὸς, ὅπου προσφέρεται καθημερινὴ θυσία εἰς τὴν χαρὰ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς και τῆς φιλίας. Ἴδου διατὶ μέγας ἀριθμὸς φιλοσόφων, ὅπως ὁ Πλάτων ὁ Πλούταρχος και ὁ Λούκιλλος ἀφιέρωσαν εἰς αὐτὸ ὀλίγα λόγια. Ἡ καταγωγὴ τοῦ τραπέζιου χάνεται μέσα εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ Αἰγύπτιοι—ὅπως μαρτυροῦν αἱ εἰκονογραφαί των—τὸ μετεχειρίζοντο διὰ τὸ φαγητόν. Εἰς τοὺς Ἑλληνας και Ρωμαίους ἀπαντᾷται και εἰς αὐτοὺς τοὺς παλαιότερους χρόνους. Εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς, τὸ τραπέζι ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον ἰδιαίτερας φροντίδος και σεβασμοῦ. Καὶ εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας, ὅλα τὰ μεγάλα πρόσωπα, ἔδωσαν ἰδιαίτερα προσοχὴν εἰς τὸ ἔξαιρητικὸν αὐτὸ ἐπιπλόν. Μερικοὶ μάλιστα, ὅπως ὁ Λούκιλλος, ὁ Ἀνήκιος και Ὁρτένσιος, εἰς αὐτὸ τὸ τραπέζι ὀφείλουσαν τὴν δημοτικότητά και τὸ ὄνομά των. Κάποτε ὁ Ἀντώνιος εὐχαριστήμενος ἀπὸ ἕνα θαυμάσιο τραπέζι ποὺ τοῦ παρέθεσαν ὁ μάγειρός του τοῦ χάρισε μίαν πόλιν.



ΤΟ ΨΩΜΙ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ.—Ὁ Ἄγγλος θέλει νὰ φάγῃ και νὰ ἔσκουρασθῇ καλὰ ἔστω εὐρισκόμενος και ἐν ἐστρατείᾳ. Ἀς σκάσουν αἱ ὀπίδες γρῶν των και ἄς τραπέζι τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὸν δαιμονιώδη κρότον των. Ὁ Ἄγγλος θέλει τὸ μωμετικὸν του. Δι' αὐτὸ οἱ κλιθεὶς ἐστρατιῶται, τοὺς ὁποῖους μετέφερον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἶναι οἱ τελευταῖοι ποὺ ἔφαγον καὶ προκάλουν τὸν γενικὸν δαιμονισμόν. Ἡ κουρμάνια των Ἄγγλων στρατιωτῶν παρασκευάζεται ταχέα και εἰς τὴν ἐντέλειαν.

νὰ τοποθετήσουν πρὸ ἐκάστης θύρας ἕκ τῶν ἀνωτέρω ἀπὸ ἕνα παραβάν. Τὰ ἀβαντάς τοῦ ἀπλοῦ αὐτοῦ ἐπιπλοῦ εἶναι πολυάριθμα. Ἐμποδίζει τὴν δημιουργίαν ρευμάτων, χωρίζει τὰ ὄρια τοῦ δωματίου και ὅταν εἰς τὸ τραπέζι δὲν κάθωνται περισσότερα ἀπὸ πέντε—ἔξη άτομα, σημαίνει τὸν χωρὸν, εἰς τρόπον ποὺ νὰ μὴ φαίνεται οἱ εὐρισκόμενοι χαμῆνοι μέσα εἰς ἕνα ἀπέραντον χωρὸν. Ἐἴ ἄλλο χρησιμοποιεῖται τὸ πρῶτον διόρθωμα τῆς τουαλέττας και δίδει εἰς τὸ σύνολον τῆς ἐπιπλώσεως κάποιο τόνον θερμὸ και χαριτωμένον. Εἰς τὸ πάτωμα τὸν χειμῶνα εἶναι ἀπαραίτητον ἕνα χονδρὸ χαλί ἢ κανένα δερμα τῆρας, διὰ νὰ ζεσταίνῃ τὰ πόδια των συνδαιτητῶν. Ἀλλὰ κανένα ἄλλο ἴσρασμα ἀπὸ αὐτὸ. Ὅστε ἄλλα ταπέτα, ὅστε ντύσμου τῶν τοίχων ὅστε τίποτε ἄλλο. Τοποθετοῦμεν μονάχα ἕνα κομματάκι χαλκία, χρησιμοποιεῖται ὡς διάδρομος ἀπὸ τὰς εἰσόδους εἰς τὰς θέσεις των προσκελημένων, διὰ νὰ πνίγηται ὁ κρότος των βημάτων ποὺ προξενεῖ δυσάρεστον ἐντύπωσιν. Κατόπιν πρέπει νὰ καταβληθῇ μεγάλη προσπάθεια, ὅπως ἡ ὑπερησία κατὰ τὸ σερβίρισμα μὴ προκαλῇ θόρυβον ἐνοχλοῦντα τοὺς κεκλημένους. Πρέπει νὰ καταβληθῇ φροντίς ὅστε, ἐάν εἶναι δυνατόν, οἱ συνδαιτητῆρες νὰ μὴ καταλάβουν καθόλου τὸ σερβίρισμα. Κάθε πᾶξις και κάθε φράσις, ποὺ εἶναι δυνατόν νὰ ἀποσπᾷσῃ τὴν προσοχὴν ἀπὸ τὸ φαγητόν, ποὺ ἔσται ἡμῶν, ποὺ ἀποφύγεται αὐστηρῶς. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀποκλείεται ἡ σεμνὴ μετὰ τριξίμου των φελοῦν, μετὰ τὸν θόρυβον και μετὰ τὴν φλόγαν τῆς, τὰ ὅποια τὸσον εὐάρεστον ἐντύπωσιν προκαλοῦν μέσα εἰς ἕνα σαλόνι. Ἡ σεμνὴ ἀντικαθίσταται ἀπὸ μίαν ἀπλὴν θερμάστον. Εἰδικῶς διὰ τραπεζαρίας ὑπάρχουν ἰδιαίτεροι θερμοστραί με γούστον, ἀναπαυκινόμενον εἰς τὸ περιβάλλον.

Αὐτὰ εἶναι αἱ κυριώτεροι γραμμαὶ τοῦ τρόπου, μετὰ τὸν ὁποῖον καταρτίζεται μιά τραπέζια.



* Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΖΩΑ *

Ὁ ἄγον τῆς ὑπάρξεως φαίνεται ὅτι εἶναι στενῶς συνδεδεμένος με τὰς λειτουργίας και τοὺς νόμους, οἵτινες διέπουν τὸν παγκόσμιον βίον. Τίποτε δὲν γίνεται εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἔχη τὴν ἀφορμὴν του και τὴν ῥίζαν του μέσα εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ὑπάρξις διὰ νὰ συνεχίζηται ὀμαλὰ και κανονικὰ ἀπαιτεῖ τὴν κανονικὴν και ἀδιάκοπον διατροφὴν, ὁ ἄγον τῆς ὑπάρξεως και τῆς συντηρήσεως καθὲ ἀτόμου γεννᾷ τὸ αἶσθημα τῆς ἀρπαγῆς εἰς ὅλα τὰ ζῶντα ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς πλάσματος. ὅταν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξευρίσκονται εὐκόλως τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως.

Τοιοῦτοτρόπος ἀπὸ τῶν μεγάλων σαρκόβορων και ἀρπακτικῶν ὀρνέων μέχρι τῶν μαλακίων και τῶν ἀκτινωτῶν ζωοφίων τῆς θαλάσσης ἡμποροῦμεν νὰ διακρίνωμεν ἐπικρατοῦν τὸ δριμύτητον αὐτὸ αἶσθημα.

Δὲν εἶναι μόνον οἱ ἄνθρωποι ποὺ ληστεύουν διὰ νὰ συντηρηθοῦν ἀλλὰ και τὰ ζῶα. Ἀπὸ τὰ θηλαστικὰ ζῶα ἐκεῖνο ποὺ ἔχει μέσα τὸν ἀνεπτυγμένον νῆπιον τῆς ἀρπαγῆς, ἐκεῖνο ποὺ ὀμοιάζει περισσότερο τοῦ ληστᾶς εἶναι ἡ ἰκτίς, τὴν ὁποῖαν ἐπονομαζοῦν κοινῶς **νυφίτσα**. Τὸ σῶμα τοῦ ζώου αὐτοῦ εἶναι μικροσκοπικόν, ἀλλὰ ἔχει τὴν γενναϊότητα ἐνός γίγαντος. Καταδιώκει ἀπηνῶς ὅλα τὰ μικρότερα ζῶα, περὶ τὰ τετραπόδα, ὕδρῶδια και ἔρπετα. Ὁ λαγός, τὸ κουνεῖλι μετὰ τὴν συνομοτασίαν των τρακτικῶν, ὁ κάβουρας, τὰ ψάρια, ὁ βάτραχος, ἡ ἐχίδνα, ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀντικείμενα τῆς ἀρπακτικῆς και πολεμοχαροῦς ὀρμῆς τοῦ πονηροῦ αὐτοῦ ζώου.

Ἡ μικρὴ νυφίτσα καθ' ὅλην τὴν ἀνοιξίαν και τὸ θέρος κυνηγᾷ τοὺς ποτικούς. Οἱ δυστυχεῖς αὗτοι καταδιώκονται ἀνηλεῶς ἀπὸ τῆς μιάς

τρύπας εἰς τὴν ἄλλην και πουθενὰ δὲν ἡμποροῦν νὰ εὕρουν σωτηρίαν, ἐπειδὴ ὁ ἀιμοβόρος δῆμιός των, ἔχει τὸ σῶμα κατὰ τὸ μέγεθος ἴσον μετὸ ἰδικόν των και μπορεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ χορῆ εἰς τὴν μικρὴ φολιὰ των ποτικῶν. Ἀμα ἰδῆ τὸ θῆμα τῆς ἡ νυφίτσα ὑπολογίζει, μετρᾷ και ἐνῶ ὅλα αὐτὰ συμβαίνουσι μετὰ πηλίκην ταχύτητα μέσα εἰς τὸν ἐγκέφαλόν τῆς, ἀποφασίζει και ἐπιτίπτει ἐπάνω εἰς τὸ θῆμα μετὰ ἀστρατιαίαν ταχύτητα, τὰ δαγκάνει πρῶτα εἰς τὸν λάρυγγα και ἀφροῦ ἀπορροφήσῃ τὸν ἐγκέφαλόν των, τὰ φέρη κατόπιν εἰς τὰ μικρὰ τῆς, τὰ ὅποια ἐξεργάζομενα ἀπὸ τὴν φολιὰ τους ὑποδέχονται μετὰ χαρὰ τὴν εὐπρόσδεκτον ἄγραν.

Ὑπερτέρα αὐτῆς διὰ τὴν ἀπληστίαν και τὴν δεξιότητα, μετὰ τὴν ὁποῖαν συλλαμβάνει τὰ θηράματά τῆς εἶναι ἡ λεγομένη ἐρμνία ἰκτίς.

Εἰς τὴν ἰκτίδα αὐτὴν ἐνοσκαρκοῦνται ἡ δολιότης και ἡ μοχθηρία τοῦ ὄφους και τοῦ κροκοδείλου. Τὸ ἔξαιρητικὰ εὐλίγιτον σῶμα τῆς ἡμποροῦν εἰς εἰσόδῃ και ἀπὸ τὴν ἀφανεστέραν ρωγμὴν ἢ σχισμὰδα ἐνός πηλιοσφαιροῦ ὅπου σὲ λίγα λεπτὰ τὰ ἀτυχῆ πτηνὰ γίνονται λεία των αἰμοβόρων διαθεσῶν τῆς. Ἐκτός τούτου ἡ ἐρμνία καταδιώκει και τὰ πτηνὰ ἀναρροχόμενα ταχέως και ἀθροῦθως ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα. Τὸ ζωγραφικώτερον ὅμως και περιεργότερον θέαμα παρουσιάζει τὸ κυνήγι τῆς κατὰ των λαγῶν, εἰς τὸν ὁποῖον τὴν φολιὰν ἀκόμη κατορθώνει νὰ χώνεται μετὰ ἐπιτιδειότητα. Ἐκεῖ ἄμα εἰσέλθῃ δὲν ἀφίενει κανένα ζωντανόν.

Ἄλλοτε παραφιλᾷται ἐνέδραν ἐκεῖ ὅπου νομίζει ὅτι θὰ περάσῃ ὁ λαγός. Μετὰ ἕνα πῆδημα ἐπιτίπτει ἐπάνω του και προσπαθεῖ μετὰ πρῶτο δάγκωμα νὰ κόψῃ τὴν φλέβα τοῦ λαμοῦ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜΑΚΗΣ

Μετὰ τὸν πρῶτον τριῶν περὶ του μηνῶν ἐπισυμβάντα θάνατον τοῦ Νικ. Γιακουμάκη, ἐξέλιπε εἰς ὀξείκειλευθος και ἀκαταπόνητος παράγον πρῶτον και ἐπολιτισμῶ τῆς πρωτεύουσῆς, ὁ δημογεγὸς τῆς πασιγνώστου «Ἡθης», ἢς ἡ φήμη και ἐκτός ἐτι τῆς Ἑλλάδος ἐξήλυθε, τοῦ εὐνοουμένου των Ἀθηναίων και ἐπαρχιωτῶν ζυθοπολεῖον.

Ὁ Νικ. Γιακουμάκης εἰς ἡλικίαν μόλις 12 ἐτῶν ἀπῆλθε τῆς ἰδιαίτερας αὐτοῦ πατριδῶς Κάτω Παναγίας τοῦ Τεσεμῆ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας και ἐφοίτη εἰς τὴν βιοπάλην, ὡς μόνον ἐφόδιον ἔχον τὴν τιμιότητα και τὸν ἔνθεον πρὸς τὴν ἐργασίαν τῆς ἡλῶν.

Νεὸς, νεώτατος ἀκόμη, μεταβαίνει εἰς Σῦρον και ἀκαθότος ἐπιθιδεῖται εἰς παντοειδῆς ἐργασίας, πότε ἐπιτυγχάνον τοῦ ποθομένου, πότε δὲ ἀποτυγχάνον. Ἐκείθεν ὡς ἐφόδιον ἔχον τὴν πείραν ὀλιγοετοῦς ἐργασίας και τὰς μετὰ κόπον κτηθείσας μικρὰς οικονομίας του μεταβαίνει εἰς Σμύρνην, Κωνσταντινούπολιν (Ἄγ. Στέφανον, κατὰ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον) και εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ἀνατολῆς, πάντοτε ἐργαζόμενος, πάντοτε ἀκούρατος, και πάντοτε ἐφελεκτικῶν τὴν ἐμπιστοσύνην και τὴν ἀγάπην των μετ' ὧν συναναστρέφεται και συνηλλάσεται.

Ἐκτοτε καταδιωχθεὶς ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως και στερηθεὶς σχεδὸν ὅλων των μέχρη τότε κτηθεισῶν οικονομῶν του, κατέρχεται ἐνταῦθα, εἰς τὴν πρωτεύουσάν του Ἐλευθέριον Ἑλληνισμόν, πρὸ 38 περὶ του ἐτῶν, και ἀνοίγει μικρὸν ζυθοπολεῖον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισίας και ἀκριβῶς ὅπου νῦν ἡ οἰκία Πεσματζόγλου. Τοῦ ζυθοπολεῖου τούτου ἀνάδοχος ἐγένετο ὁ Διευθυντῆς τῆς τότε ἐκδομένης «Ἐφημερίδος «Τοξότης», δούς εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα «Ἡθῆ».

Ὀλίγα ἐτη βραδύτερον μεταφέρει τὴν «Ἡθῆν» ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, κατόπι τῆς τότε οἰκίας Καραντζόγλου.

Δὲν ἀρκεῖται ὅμως ὁ Ν. Γιακουμάκης εἰς τὸν στενὸν χωρὸν τοῦ ζυθοπολεῖου τούτου και, εὐκαιρίας δοθείσης, ἐνοικιάζει πρὸ 27 περὶ του ἐτῶν τὸ κάτωθι τῆς μεγάλης γωνίας και ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ὀμοιοῦς οἰκίας των ἀδελφῶν Ἰωάννου και Μιχαήλ Πούλου κατὰστημα, μετ' ὧν μετὰ ἕντος συνδέεται διὰ στενῆς συγγενείας, λαθῶν ὡς σύζυγον τὴν πρῶτην ἐκ μητρὸς αὐτῶν ἐξαδέλφην Κατίαν, θυγατέρα τοῦ Ἰωάννου Στ. Πατούσα, ἐκ τῆς μεγάλης και ἀρχοντικῆς γηγενούς Ἀθη-

ναϊκῆς οἰκογενείας. Ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς ὁ Νικόλαος Γιακουμάκης, εἶδηκε τὴν πλήρη στοργῆς σύζυγον, τὴν χρηστὴν και ἐνάρετον οἰκοδέσποιαν, τὴν παρηγόρον φύλακα-ἄγγελον, τὴν συμμετοχὸν των στενοχωριῶν και εὐτυχιῶν αὐτοῦ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1901 ὁ Νικ. Γιακουμάκης προσβάλλεται ὑπὸ καταράκτων κατ' ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς του, στενοχωρεῖται, ὑποφέρει, ἀγωνία διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς «Ἡθης», ἢτις δι' αὐτὸν ἦτο κατὰ τὴν ἰδανικόν, θρησκεία, φανατισμός. Καὶ πρὸς στιγμὴν δειλιᾷ, ἀλλὰ, ὅχι, δὲν ἐγκαταλείπει τὴν ἐργασίαν του, τὴν ἀγαπῆτήν αὐτοῦ «Ἡθῆν».

Ὡς ἄλλη Ἀντιγόνη ὀδηγεῖ τὸν τυφλὸν πρὸς σὺζυγόν τῆς εἰς τὴν ἐργασίαν του ἢ περιφιλῶμένη αὐτοῦ σύζυγος, ἢ πιστὴ τοῦ βίου του σύντροφος, και ἀντεπεξέρχεται και ἀναδεικνύεται νικητῆς, ἀνακτᾷ τὸ φῶς των ὀφθαλμῶν του και σὺν τῇ ἀνακτῆσει τούτου, ἀναδεικνύει και τὴν «Ἡθῆν» του τὸ πρῶτον εἰς τὸ εἶδος του κατὰστημα.

Βάσκανος ὅμως δαίμων ἀφαρπάζει πρὸ τετραετίας περὶ του περιληψμένην σύζυγον του, ἐκ τούτου δὲ κυρίας, παρὰ τὴν οἰκογενειακὴν ἐνίσχυσιν, ἢν ἐθρῖσκεν ἐν τοῖς προσώποις των γυναικαδέλφων του και δι' τῆς Ἑλένης Ι. Πατούσα, φέρεται και αὐτὸς τὴν 17ην Ἰανουαρίου τρέχ. ἐτους εἰς τὸν τάφον.

Τοιοῦτος ἐν ὀλίγοις ὁ ἀρ' ἡμῶν μεταστῶν πρὸ τίνος Νικ. Γιακουμάκης, εἰς τὸν συντελεσθέν τῆς προόδου και τοῦ πολιτισμοῦ τῆς πρωτεύουσῆς, γενικῶς, ὡς ἀρχικῶς ἀνεφερόμενον, τῆς Ὀμοιοῦς, ἢν κατέστησε κέντρον ἀναφυ-

και εἰδικῶς τῆς πλατείας τῆς Ὀμοιοῦς, εἰς τὸν καλλίστον. Ὁ θάνατος τοῦ ἐκλιπόντος Νικ. Γιακουμάκη ἀφῆκεν ἐν τῷ κύκλῳ μὲν τῆς ἐργασίας του κενὸν δυσαναπλήρωτον, εἰς πάντας δὲ τοὺς συγγενεῖς και φίλους του και ἰδίως τῇ ἀγαπῆτῃ γυναικαδέλφῃ του κυρία Ἑλένη Ι. Πατούσα, τῆ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τοῦ βίου του, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς των γάμων του διαρκῶς παραμενοῦση πλησίον του, και ἐπιδωλεῖται ἀμφοτέροις τὰς μεγίστας των περιουτήσεων μετ' ἀφοσίωσης και λατρείας, ὡς και τοῖς λοιποῖς αὐτοῖς ἀδελφοῖς, ἀφῆκεν λυτήν. Ἐφ' ᾧ συλλυπούμεθα τῇ ἐπιτίπτῃ Κυρία Ἑλένη Πατούσα, τῇ Κῶ Ἐμμανουῆλ Πατούσα, μηχανικῷ, Σταύρῳ Πατούσα, και λοιποῖς γυναικαδέλφοις αὐτοῦ.



ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜΑΚΗΣ
Ἰδιοκτήτης και Διευθυντῆς τοῦ Ζυθοπολεῖου «Ἡθῆ».

* ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ *

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Ἀπευθύνομεν ἀκόμη μίαν φορὰν ὑστάτην ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς πονετικούς συνδρομητάς μας, τοὺς καθυστεροῦντας ἀκόμη τὴν συνδρομὴν των. Ἡ «Εἰκονογραφημένη», στηριζομένη μόνον καὶ μόνον εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῶν καλῶν συνδρομητῶν καὶ φίλων τῆς διὰ τὴν ἐκδόσιν τῆς, ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκη τῶν καθυστερουμένων διὰ τὴν ἀπρόσκοπον σταδιοδρομίαν τῆς, τώρα μάλιστα μετὰ τὰς προστεθείσας δαπάνας τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἑβδομαδιαίου συμπληρώματος. Ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ καλοὺς συνδρομητάς μας περιμένομεν νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μας ταύτην, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τ' ἀνωτέρω. Μετὰ τὴν ἐκκλησίαν ταύτην, ἥτις εἶναι καὶ ἡ τελευταία, θὰ διακοπῇ πλέον ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θὰ ἐξακολουθοῦν καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Ὁ πόλεμος, ὁ ὅποιος ἔχει μετατρέψει τὴν Εὐρώπην ὁλόκληρον εἰς ἀπέραντον ἀνθρωποσφαγεῖον, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴν ἐξαπλώσῃ τὰς συνεπείας του καὶ εἰς τὴν Ἀνατολήν μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ ἐλλείψῃ μετὰ τῆς σωρείας τῶν ἄλλων εἰδῶν, τὰ ὅποια εἰσάγονται ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁ λευκοσίδηρος ὁ χρησιμοποιοῦμενος διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν κλισέ. Πρὸ τῆς ἐλλείψεως αὐτῆς τὰ τσιγκογραφεῖα τῶν Ἀθηνῶν ἔχουν πᾶσαι σχεδὸν νὰ ἐργάζωνται, τσιγκὸς δὲ ὁμοίος μετὰ τὸν χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῆς «Εἰκονογραφημένης» διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν κλισέ τῆς δὲν εὐρίσκειται οὐδὲ ὅπως ἐν Ἑλλάδι. Πρὸ τῆς ἀναποδράστου ταύτης ἀνάγκης, ἡ «Εἰκονογραφημένη» ὑπεχρεώθη νὰ μετριάσῃ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πολυτέλειαν τῶν εἰκόνων τῆς, εἰροῦσα κατόπιν μεγάλων θυσιῶν μόνον ὀλίγην ποσότητα τσιγκοῦ διὰ τὴν ἐξοικονόμησιν τῶν περιστάσεων. Οἱ ἀναγνώσται μας, ἀναγνωρίζοντες πάντα ταῦτα, εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ μᾶς συγχωρήσουν τὴν ἐλλείψιν αὐτῆν, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν ἄλλωστε, ὅτι ἀποζημιῶνται διὰ τῆς ἑβδομαδιαίας ἐκδόσεως καὶ διὰ τῆς πικνώσεως τῆς ποικίλης ὕλης τοῦ φύλλου καὶ ἀκόμη ἔχοντες τὴν ὑπόσχεσιν ἡμῶν, ὅτι καταβάλλονται πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ πρῆγιν καθεστῶς.

Μέσα εἰς τὸ τραῦμα.— Μπαίνουν ἀπὸ μίαν στάσιν τρεῖς τέσσαρες κυρίες. Ἐνας κύριος σηκώνεται καὶ λέγει.
— Ἡ πιὸ ἡλικιωμένη ἄς καθήσῃ.
Καμμιά δὲν πηγαίνει καὶ ὁ κύριος ξανακάθεται.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ

Ἀκόμη μία φυσιογνωμία, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ θὰ μείνουν διαρκῶς λάμπουσαι εἰς τὸ Πάνθεον τῶν ἀγωνισθέντων διὰ τὴν διάπλασιν καὶ τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, ἐξέλειπε κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα. Ποιὸς ἀγνοεῖ καὶ ποῖος δὲν ἔχει ἀκοῦσαι διὰ τὴν Αἰκατερίνην Λασκαρίδου, τῆς ὁποίας ἡ θρᾶσις καὶ οἱ ἀγῶνες συνδέονται μετὰ ὅτι καλὸν καὶ προοδευτικὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὸ παιδαγωγικὸν σύστημα τῆς χώρας; Ἠγωνίσθη καὶ ἐπάλασε μορφώσασα γενεὰς ὁλοκλήρους καὶ ἐμφυσήσασα εἰς τὰς νεαρὰς ψυχὰς ὅλας τὰς νεωτεριστικὰς ἀντιλήψεις τῆς παιδαγωγικῆς διαμορφώσεως. Ἐπῆρξεν ἡ ἐπαναστάτις εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἐπάλασε μετὰ τὴν δυνάμιν αὐτῆς διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ. Σήμερον, εἰς τὰ πέρατα τῆς Ἑλλάδος μαθήτριά της ἐφαρμόζουσι τὸ σύστημά της ἐν τῇ διαπαιδαγωγίσει τῶν Ἑλληνοπαίδων. Καὶ μήπως δὲν θὰ ἦρκει νὰ ἀναφέρῃ τις ἐν τῇ δράσει τῆς μόνον τὸν οἶκον τῶν τυφλῶν, τὸ ἴδρυμα τοῦτο, τὸ ὅποτον συνέλεξε διαπαιδαγωγῆσαι καὶ ἐμόρφωσαι τὸσας δυστυχεῖς ὑπάρξεις εὐριοκομμένας εἰς διαρκὲς σκότος;

— Κύριε Τραπεζίτα, εἶσαι κατεργάρας. Μ' ἔβαλες μέσα.
— Γιάννη, διὰ ν' ἀλλάξῃ ὁ Κύριος βγάλτον ἔξω.



ΜΑΡΚΟΣ ΒΟΛΙΚΑΣ
Βουλευτῆς Χίου.

Ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος τῆς «Ἀγκύρας» ἐξακολουθεῖ τὰ θαύματά του, ἐκδίδων τέσσαρα βιβλία κομψοτυπωμένα κατὰ μῆνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἰδικῆς μας καὶ ξένης φιλολογίας. Αἱ ἐκδόσεις του μόλις ἰδοῦν τὸ φῶς γίνονται ἀνάρπαστοι καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας, ὅπου ἔχουν εὐρύτατα διαδοθῆ. Καὶ εἶναι δυνατόν νὰ μὴ γίνῃ αὐτό, τὴν στιγμὴν ποῦ ἡ «Ἀγκυρα» ἔχει ἀναλάβῃ τόσον φιλοτίμως νὰ μᾶς γνωρίσῃ ὅλα τὰ ξένα ἀριστουργήματα ἀριστα μεταφρασμένα καὶ μετὰ δαπάνην σχεδὸν μηδαμινήν;

Ἐπειτα τὸ σύστημα τῶν πέντε δραχμῶν κατὰ μῆνα, ποῦ ἔχει εἰσαγάγει διὰ τὴν ἀγορὰν βιβλίων ἀξίας 100 δραχμῶν, ἔχει κάνει θαύματα. Διότι δταν οἰκονομῇ κανεὶς τρεῖς δεκάρας τὴν ἡμέραν σχηματίζει μίαν βιβλιοθήκην μικρὰν μὲν, ἀλλὰ περιέχουσαν βιβλία ποῦ πρέπει νὰ διαδασθοῦν καὶ νὰ γνωρίζωνται ἀπὸ ὅλους.

ΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΑΓΚΥΡΑΣ,"

Μεταξὺ φίλων.— Ὁχ ἀδελφέ, ἄσε με ἥσυχο. Ἀπὸ τῆ στιγμῆ ποῦ στοργυλοκάθησες δὲν ἀνοίξεις τὸ στόμα.
— Συγγνώμην. Τὸ ἀνοίγα κάθε φορὰ ποῦ μιλοῦσες.
— Ἄ!
— Ναι γιὰ νὰ χασμουριέμαι.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΪΝΕ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

Ἄχ, νὰ ἤμουν τὸ σαμνᾶκι,
ποῦ τὰ πόδια τῆς παιεῖ!
Καὶ νὰ μὲ παιῖ ὅσο θέλει,
καὶ νὰ μὴ ρωτῶ, γιατί;

Η ΚΑΡΔΙΑ

Νᾶμουν τὸ προσκεφαλάκι
ποῦ καρφώνει τὸ βελόνι!
Καὶ νὰ μὲ κεντᾶ ὅσο θέλει,
καὶ νὰ μοῦν' ὁ πόνος μέλι.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἄχ, νὰ ἤμουν τὸ χαρτάκι,
ποῦ τυλίγει τὰ σγομᾶ τῆς!
νὰ τραγοῦδαγα σ' αὐτὰ τῆς
"Ὅσα ἐρωτικά
Ξέρω μουτικά!

Μακροβιότης ρόδων.— Ἀπὸ ἐπιτάφιον ἐκφωνηθέντα ὑπὸ Προέδρου σωματείου: «Ὁ ἀτυχῆς συνάδελφος μας ἔζησεν ὅσον τὰ ρόδα. Μᾶς τὸν ἀφαρπάζει ὁ θάνατος εἰκοσιπενταετῆ».

ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Εἶναι πολὺ περίεργα ἐκεῖνα ποῦ ἀποκαλύπτει ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Διεθοῦς Ἐλέγχου διὰ τὰ σπύρτα. Ἡ ἀναγκαστικὴ ἐλλείψις ἡ παρατηρηθεῖσα κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἔφερε καὶ οἰκονομίαν εἰς τὴν κατανάλωσιν. Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν περισυνῆν στατιστικὴν τοῦ ἐλέγχου τοῦ 1914, ἕκαστος Ἑλλῆν πολίτης εἶχε κάψῃ περίπου καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους 937 σπύρτα. Ἐνῶ τὸ 1915 ἐξέδευσε μόνον 922. Καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃ ὁ πόλεμος, ὅπως φαίνεται ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμη, θὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν τσακμακόπετραν, ἐὰν ἐννοεῖται ἕως τότε ἔχει μείνῃ ἕνα κομματάκι σίδηρο ἀχρησιμοποίητον ἀπὸ τὰ πυροβόλα καὶ τὰς ἄλλας πολεμικὰς μηχανὰς.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ

ΣΤΗ ΛΥΡΑ ΜΟΥ

Τραγοῦδια τοῦ πολέμου
θέλω νὰ τραγουδήσω,
μὰ ἡ λύρα μου μ' ἀρνείται
καὶ ἔρωτας τραγουδεῖ.
Ἄλλᾶξω τίς χορδὲς τῆς
κι' ἐν ᾧ γ'ὼ φάλλω ἄθλους
αὐτῆ, π' ἀνάθεμά τη,
πάλ' ἔρωτας βαρεῖ.

Στὶς πέτρες τὴν πετιάγω
τὴν καταθρμματίζω
στὰ χεῖρα πέθνω ἄλλη,
πλὴν ἴδια καὶ αὐτῆ.

Γιὰ σὰς λοιπὸν γὰ πάντα
καὶ ἥρωες καὶ ἄθλοι
ἡ λύρα ἡ δικιά μου
μόν' ἔρωτας ἐννεῖ.

(Ἀμφοισα)

ΙΩΑΝ. ΑΓΓΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ